

TURNUL DE VEGHERE

Vesitul
impacii lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

—Ezekiel 35:15.

ANUL XXV 1947 No.12

CONȚINUTUL

Chemarea dălătoare de vleață către națiuni	179
Vorbitorii	179
Fără deosebire.....	180
Bunătate îndurătoare.....	183
Adevăr care știe în vecl.....	185
„Alifluta”.....	186
Unitate și pace	187
Singura organizațiune văzută a păcii.....	188
O organizațiune ca corporațiune unită.....	190
Alăturarea membrilor unii de alții.....	190
Texte și Comentarii	191

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU! ISAIA 43:12

Apere bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MĂRTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:
N. H. KNORR, Președinte GRANT SUTER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

(Urmare din pag. 192)

cărora le vestim împărăția lui Dumnezeu, închinarea noastră la Iehova și serviciul nostru pentru El, va fi prin aceasta mai cu efect și mai cu folos. A te închina Lui, procură cea mai curată și mai statornică plăcere și desfătare. W. 1. 9.

25 August

Ostroavele vor nădăjdui în Mine. — Isa. 51:5, A. S. V.

„Insulele” și „ostroavele”, adică popoarele în afara rămășiței spirituale a lui Iehova, trebuie să nădăjduască în El și nu în cercece domitoriilor politici, comerciați și religioși promit să stabilească în această epocă de după războiu. De la 1918 mulți de asemenea „insule” și „ostroave” auzită despr: împărăția lui Iehova cu Christos Isus așezat de partea Sa. Acum mulți își pun încrederea lor în puterea lui Iehova, mai a’ces puterea Sa după cum este făcută de cunoscut prin brațul Său drept. Christos Isus Acu’tând portinca Sa (Isa. 51:6), ei privesc în prezent cerurile și pământul din punct de vedere al Sfințelor Scriptur’ ale Bibliei. Adică, ei privesc la această lucr’ și văd că ea este organizațiunea lui Satan. Ei văd că organizațiunea sa nevăzută de demoni, da’ afară de sus, este necurată și constituită „cerurilor” nevăzute ale acestei lumi. Organizațiunea văzută printre oameni în care politica, comerțul și religia exercită domnie, este „pământul”. Sfârșitul tuturor acestor ceruri și pământ este foarte aproape.

26 August

Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o putere cerească. — Evrei 41:15, 16.

Abraam, împreună cu Isaac și Jacob, niciodată nu se întoarse în patria din care venise. El trăia totdeauna supus voinței lui Dumnezeu, privind spre lumea nouă, lume care este aproape de noi, cu ceruri noi și un pământ nou. Acei oameni, credincioși consacrații lor, vor fi o parte a acelu „pământ nou”, cu „cetatea” lui sau vizibila organizațiune pământească a dreptății. După cum este scris: „De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate (pământul nou). „Nu e de mirare deci că ei se consideră „străini și călători pe pământ” în decursul acestei prezente lumi rele și refuzară să se amestece în guvernele cetății el păgâne și în comerțul și în religia ei. — Evrei 11:13. W. 15. 2.

27 August

Cel ce umblă pe o cale fără prihană acela îmi va sluji. — Ps. 101:6.

„Alte oi” ale Domnului de astăzi, sunt însoțitorii credincioși și împreună mărtorii al rămășiței „trupu’lui lui Christos”. (Ioan 10:16). În timp ce ei nu se bucură acum de perfecționarea pe care o are rămășița prin îndreptățirea prin jertfa lui Christos, clasa „altor oi” trebuie să fie cu „înțimă perfectă” față de Iehova Dumnezeu. În această pr’vință el trebuie să fie asemănătorii oamenilor credincioși din vechime cari nu pr’miră acel „lucru mai bun”, pe care Dumnezeu îl pregătise pentru Fiul Său, pe cari El îl duce în slavă sus, inclusiv rămășița. Arcele „alte oi” cari își păstrează integritatea inimii lor înaintea lui Dumnezeu în decursul acestui timp de încercare, la sfârșitul lumii lui Satan, pot să speră să treacă vii prin bătălia Armagedonului și să intre în dreapta Lume Nouă. După aceea împărăția de o mie de ani va aduce complectă lor perfecționare pe pământul paradisiului. Ei vor servi pe Regele ceresc. W. 1. 4.

28 August

Orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu. — Evrei 5:1.

Iehova a numit sau hirotonisit preștimea, care este de lipsă pentru lumea nouă a dreptății. A „hirotonisi” înseamnă: „a da lor sau a înalta adică a pune în slujbă” și hirotonisirea acestel preștime este o garanție că lumea nouă, pe care o face Iehova Dumnezeu, va fi o lume dreaptă, liberă de orice vină de păcat. Necesitatea unei preștime a fost recunoscută de cele mai multe națiuni, dar preștimele lor n’au adus nimic pentru oameni decât dezamăgire, pentrucă ele n’au fost hirotonisite de Dumnezeu, față de care omul s’a purtat nedrept și n’au adus jertfa dreaptă. Omenirea avea lipsă de un preot, care a putut să se urce în ceruri, la Dumnezeu Cel Prea Înalt, pentruca să aducă acolo o jertfă, care a corectat perfect tuturor cerințelor dreptății divine. Niciun preot de natură omenescă n’ar fi fost în stare să facă aceasta, deoarece cerul lui Dumnezeu este spiritual. W. 1. 6.

29 August

În urmă, a adus jertfa pentru popor. A luat țapul pentru jertfa de ispășire a poporului, l-a junghiat și l-a adus jertfă de ispășire, ca și pe cea dintâi jertfă. — Lev. 9:15.

Întocmai după cum jertfa de ispășire pentru popor a urmat după cea a lui Aaron și a casei sale, tot așa toți credincioșii din omenire, cari stau în afara „preștimei regale”, vor fi binecuvântați cu binefacerile jertfei de ispășire a lui Christos, după ce membrii preștimei Sale vor fi primit astfel de binefaceri. Membrii preștimei primesc binecuvântările împăcării acuma, în decursul acestui timp dela Rusia până către sfârșitul acestui lumi în Armagedon: deoarece pe baza credinței lor în sângele lui Iesus și în vlcarea sa, Dumnezeu îi îndreptățește acum la viață. Dar binecuvântările unei singure jertfe pentru păcate nu sunt măginit de a-i face numa’ pe ei patriviti pentru preștimea regală și omenii credincioși bineficiază de efectele bineficioare dintr’acuma și timpul celor o mie de ani al lui Christos. Această art. A timpul după războiul Armagedonului, care curățete calea pentru domnia neturburată a lui Christos peste oameni. W. 15. 6.

30 August

Eu sunt Păstorul cel bun. Fu îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunosc pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl. — Ioan 10:14, 15.

Între toți cari aparțin laolaltă prin staulul de ol al îngrijirii de legământ abraamic, domnește încredere reciprocă. Păstorul cel bun are încredere în oile Sale, pentrucă știe cine sunt. El cunoaște numele tuturor oilor Sale și poartă interes pentru fiecare din ele personal. Dacă una se pierde, El observă lipsa sa și o caută, atât timp cât există vreo nădejde de readucere. În același mod o le își pun încrederea în El. Ele știu că Iehova L-a făcut singurul și unicul Cap al bisericii. O le deci nu se vor încredința altora, cari se ridică ca conducători și stăpânitori peste popor. Există numai un singur Mesia și pe Acesta îl cunosc cu ajutorul dovezilor din cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu se vor răciți dela călea Păstorului lor cel bun și nu vor merge după un conducător lumesc, egoist. W. 15. 5.

31 August

El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său. „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei”. — Ps. 50:4, 5, An’ Amer. Trans.

Strângerea înseamnă mai curând, că ei sunt strânși la încercătorii și judecătoi, pe care Iehova o pune în mișcare prin Judecătorul Său regal din templu, prin Christos Isus, Regele. Strângerea se face prin aceea, că tuturor, cari sunt chemați și pe cari-i privesc se transmite și li se prezintă vestea de judecată a lui Iehova și aceasta se face prin organizațiunea teocratică, care publică vestea divină. Prin urmare nu numai rămășița este strânsă cu acest prilej în marea sală de judecată, ci și toți din „creștinătate”, cari susțin sus și tare, că sunt sfinții lui Dumnezeu și prin jertfa lui Christos stau în legătură de legământ cu Dumnezeu. Și numeroșii oameni de bine, însoțitorii rămășiței credincioase, sunt în prezență la pertractare și la anunțarea sentințel ca observatoii: pentrucă desigur surse acești însoțitori de bine cuprinsi în numărărea vastă „ceruri sus și spre pământ”, la cari Dumnezeu strigă. W. 1. 7.

CHEMAREA DATATOARE DE VIEAȚA CATRE NAȚIUNI

„Lăudați pe Domnul, toate neamurile”. — Psalm 117:1.

IHOVA a devenit astăzi înaintea tuturor națiunilor o chestiune de discuție ce nu poate fi înconjurată. De la 1914 nu mai este posibil și nici nu va fi posibil de a-L înconjura. De aceea nu este de mirare că martorii Săi au pășit pe scenă; Biblia a prezis aceasta. De la 1914 noi trăim într-o zi de întuneric, pe care nu o luminează nici-o rază de speranță de pace mondială și siguranță, pentru că conducătorii politici și aliații lor militari, comerciali și religioși, s'au decis greșit în chestiunea de discuție de temelie a stăpânirii mondiale. Din egoism și mândrie n'au fost dispuși să dea lui Iehova Dumnezeu ceea ce I se cuvine. Ei au făcut focmai conțrular la ceea ce este spus înălților slujbași ai lumii în Psalmul 2: 10-12. De aceea prezenta „zi a lui Iehova” va fi tot mai întunecoasă până când instituțiunile de stăpânire ale lumii vor fi înghițite de întunerecul nimicirii în războiul hotărâtor al Armagedonului, care acumă fără îndoială se arată. Dar pentru fiecare persoană în particular dintre națiuni există o rază de speranță, o cale de scăpare dinaintea nimicirii lumii ce nu poate fi înconjurată. Nu prin aceea că urmează pe stăpânitorii lumii, ci urmând chemarea datătoare de vieață, care este adresată astăzi mai cu putere decât oricând înainte în cele 2500 de ani trecuți, către oamenii tuturor națiunilor. Această chemare dată în Psalmul 117: 1 răsună în cuvintele: „Lăudați pe Domnul (Iehova), toate neamurile; lăudați-L, toate popoarele!”.

² Chemarea către națiuni și popoare sună așa de simplu și totuși este atât de plină de importanță. Ea nu este adresată fără motiv bun, pentru că în versetul doi Psalmistul adaugă: „Căci mare este bunătatea Lui față de (B. engl. peste) noi, și credincioșia (adevărul, B. engl.) Lui ține în veci. Lăudați pe Domnul!” (Ps. 117:2). Popoarele și națiunile au avut în tot timpul motiv bun și suficient de a urma chemarea să laude pe Iehova; dar mai ales acumă. Nu este spus și nu se știe că cine a scris Psalmul 117. În tot cazul autorul lui a fost un Izraelit inspirat, probabil din seminția lui Levi; pentru că acest Psalm a fost unul dintre cântările templului și este o parte a cărții a cincea și ultima a Psalmilor. Fără îndoială a fost scris după anul 537 î. Chr., când Iudeii s'au întors înapoi din prinsoarea babilonioană pentru a clădi din nou templul din Ierusalim, și a fost hotărât pentru cântăreții levitici ai templului. El este cel mai scurt capitol al Bibliei și prin urmare și Psalmul cel mai scurt; totuși toți sunt de acord că el este unul dintre cei mai minunați Psalmi. În originalul ebraic, în versetul al doilea, este cuprinsă expresia „Aliluia!” (Ps. 117: 2, nota marginală); și astfel a devenit el o parte a ceea ce Iudeii — dela Psalmul 113 până la 118 — numesc „Hallel” sau „Hallel-ul egiptean”.

³ Acest „Hallel” a fost cântat la marile serbări anuale și la lumile noi (afară de anul nou) în templul din Ierusalim. La una dintre aceste sărbători, la paști, participanții au cântat acest Hallel și la ei acasă, cu care ocazie a fost împărțit în două părți, și anume 1) în Psal-

mii 113 și 114, și 2) în Psalmii 115 până la 118. Prima parte (Psalmii 113 și 114) a fost cântată, în timp ce la ospățul de paști s'a făcut să circule al doilea pahar cu vin; a doua parte (Psalmii 115 până la 118), după ce ospățul a fost sfârșit cu băutul paharului al patrulea și ultimul. Al doilea grup de Psalmi a fost fără îndoială „cântarea de laudă”, pe care a cântat-o Isus cu apostolii Săi, după ce a înființat cina de amintire, cu puțin timp înainte de a merge în grădina Ghethsemane, unde Iuda a trădat pe Domnul. (Mat. 26; 30). Când s'a cântat atunci Psalmul 117, Isus a fost singurul care a înțeles însemnătatea lui. Având în vedere cele spuse mai sus, cântatul și împlinirea Psalmului 117, se pot vedea în mod deosebit la timpul dela 1918. Primăvara anului acestuia, s'a recunoscut ca timpul, când marele „înger al legământului” lui Iehova, Christos Isus, a venit la templu pentru a îndeplini o judecată, care cuprinde în sine și eliberarea urmașilor Săi adevărați de pe pământ. — Vezi Maleahi 3: 1—4.

VORBITORII

⁴ De când Isus și apostolii Săi, la serbarea Paștelui și după înființarea ospățului de amintire despre moartea de jertfă a lui Christos, au citat și au cântat Psalmul 117, este cu totul clar, că cine sunt aceia cari rostesc Psalmul și inviă pe toate popoarele și națiunile să laude și să slăvească pe Iehova. Israelul spiritual, al cărui sâmbure l-au format Isus și apostolii Săi, este acela care transmite chemarea aceasta. Aceasta se dovedește prin faptul că apostolul Pavel citează Psalmul 117.

⁵ În 1918 s'a sfârșit primul război mondial, și începând din anul acesta, rămășița Izraeliților spirituali, Martorii lui Iehova, a reluat chemarea mondială: „Lăudați pe Domnul, toate neamurile, Lăudați-L toate popoarele!” Aceasta o fac sub conducerea și călăuzirea „solului” lui Iehova, a lui Mesia cel înălțat la slavă cerească, care a venit la templu pentru judecată, și înaintea căruia sunt adunate astăzi toate națiunile pentru ca să fie judecate pe baza chestiunii de discuție despre stăpânirea mondială. (Mat. 25: 31, 32). Aceia dintre toate națiunile, cari se decid pentru Mesia, pentru Isus cel slăvit, sunt adunați ca „oile” Sale de partea Sa dreaptă a favoarei și a ocrotirii. Aceia însă, cari sunt potrivnici ai stăpânirii Sale mesianice și în locul ei se hotărăsc pentru planurile politice ale acestei lumi, sunt puși ca fiind „capre” la stânga Sa, de partea plăcerii. Pe ei îi așteaptă nimicirea în Armagedon. În acest timp de judecată își găsește Psalmul 117: 1 împlinirea mai mare, definitivă; pentru că Mesia este martorul principal al lui Iehova și merge în fruntea preamăririi lui Iehova.

⁶ În Isaia 55: 4 zice Iehova despre Mesia: „Iată, l-am pus pe martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor”. Și într-o descoperire de încheiere zice Isus, Mesia cel slăvit, către biserica Izraeliților spirituali: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Știu

¹ Pentru ce va deveni această „zi a lui Iehova” tot mai întunecoasă? și care cale de scăpare le stă deschisă oamenilor națiunilor?

² a) Pentru ce invită Psalmul 117 la preamărirea lui Iehova? și ce istorie are acest Psalm?

b) Când trebuie să se împlinească în mod deosebit?

⁴ Cum este dovedit cine sunt aceia cari rostesc acest Psalm?

⁵ b) Pentru ce își găsește Psalmul 117 împlinirea finală dela 1918 și sub a cui conducere?

faptele tale". (Apoc. 3:14, 15). De pe tronul Său înalt din templul spiritual, acest martor mesianic al lui Iehova, a transmis după terminarea primului războiu mondial chemarea minunată către toate popoarele și națiunile. Și după cum arată întâmplările într'un mod ce nu se poate tăgădui, Martorii lui Iehova au luat în primire această chemare dela 1919 și au dus-o mai departe popoarelor și națiunilor pentruca toate acestea să-și unească glasul în Aliluia laudelor lui Iehova.

⁷ Ar fi o pretențiune pentru toate popoarele și națiunile de a le invita la preamărirea lui Iehova, fără a le arăta mai întâi motivul pentru aceasta. Organizațiunea religiei creștinătății a neglijat să informeze omenirea despre aceea, că cine este Iehova. De aceea această chemare din Psalmul 117:1 are nevoie de un sprijin puternic pentru mijlocirea de înțelegere și cunoștință de importanță vitală între toate popoarele și națiunile, pentruca să poată urma chemarea și invitarea la preamărire. Psalmul 117 este pentru Izraeliții spirituali o imputernicire divină de a transmite această învățătură receșată și cunoștință acelorora, cari iau seama la chemare și o ascultă. Cine este Iehova? Pentruce este de laudat? Ce a făcut până acuma? Ce promite încă să facă? În ce chip trebuie să-L laudăm? Răspunsurile la aceste întrebări cuprind acea învățătură și cunoștință, la care are drept fiecare om, înainte de a putea aștepta dela el să urmeze chemarea și să se alăture preamării lui Iehova. Pavel care a citat primul verset din Psalmul 117, exprimă aceasta prin următoarea dovedire: „In adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toti au acelaș Domn, care este bogat în îndurare pentru toti cei ce-L chiamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit". Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?" „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Christos (Dumnezeu B. engl.)". — Rom. 10:12-14, 17.

⁸ Astăzi există necesitatea de a pune mărturie tuturor popoarelor și națiunilor din întreaga lume despre Iehova și guvernul Său mesianic, pentruca oamenii să audă, să creadă vestea împărăției și să cunoască motivele bune, rașionale, de a lauda pe Dumnezeu, Domnul. Această mărturie trebuie să o punem, fără ca să ne simșim obligați de a cere permisiune dela stăpânitorii lumestri, sau dela puternicile sisteme ale religiei, în cari este cuprinsă și Ierarhia romano-catolică. Psalmul 117:1 formează o parte a imputernicirii și îndrumării noastre biblice de a pune mărturie; și dacă Izraeliții spirituali ar fi neascultători față de această poruncă sau ar cere dela anumite oficii ale acestei lumi autorizare și permisiune, atunci aceasta ar dezonora pe Dumnezeu, pe Cel Prea Înalt.

⁹ Pavel și cei ce au fost împreună apostoli cu el au putut să arate în timpul lor la un șir de fapte pentru a pune o mărturie potrivită cu timpul despre Iehova și Mesia al Său, care a venit în trup, a suferit moartea de martir spre îndreptățirea lui Iehova și după aceea S'a așezat în slavă cercască la dreapta tronului

lui Iehova. Dar nouă astăzi la punerea mărturiei ne stă la dispoziție o mai mare mulțime de fapte, adică toate împlinirile profeției, cari au avut loc din zilele apostolilor și mai ales din 1914, precum și toate descoperirile adevărului și destăinuirile Sfintei Scripturi cari merg mână în mână cu ele. De aceea trebuie să atragem atențiunea asupra împlinirii profeției, pe care a făcut-o să aibă loc până acum Iehova, Atotputernicul Dumnezeu Modul și felul, cum trebuie făcut aceasta, nu s'a schimbat din zilele apostolului Pavel, afară numai că pentru această activitate ne stau mai bune mijloace la dispoziție, pentru a putea pune o mărturie mai întinsă. În adunarea sa de despărțire cu bătrânii creștini din Efes, Pavel a vorbit, cum a pus mărturia, zicând: „Știți, că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m'am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case (din casă în casă, B. engl.), și să vestesc Iudeilor și Grecilor; pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Christos". (Fapte 20:20, 31). În felul acesta și-a făcut Pavel partea sa de a invita popoarele și națiunile să laude și să preamărească pe Iehova.

¹⁰ Tot acesta este modul cel mai cu folos pentru timpul de acuma. Cele nouăsprezece sute de ani cari au trecut de atunci, au adus numai o deosebire puternică în mulțimea faptelor și în noul cuprins al acestor fapte. Noi am ajuns acum cu nouăsprezece sute de ani mai aproape de încheierea definitivă a acestei lumi vechi ce se clatină. Și tot așa de aproape suntem, în comparație cu Pavel de ziua nouă și de lumea nouă. Prin urmare ne stă astăzi mai mult material la dispoziție decât oricând înainte, pentru a da popoarelor și națiunilor motive bune, suficiente, pentruce să laude pe Iehova. În urma acestui lucru, împlinirea mai mare, complectă, a profeției din Psalmul 117, cade în timpul de acuma, adică dela 1914.

FĂRĂ DEOSEBIRE

¹¹ Expresia „toate națiunile", arată către cine este adresată chemarea. Aceasta nu lasă loc pentru favorizare sau părtinire din motive de rasă, de culoarea pielii, de limbă, de situația geografică, de desvoltarea politică sau de poziția socială. Tuturor națiunilor li se poruncește să ia parte la preamărirea lui Dumnezeu. Tuturor le este poruncit să facă aceasta pe o bază, care este posibilă și accesibilă pentru toți. Înainte cu sute de ani, Iehova a încheiat cu prietenul Său Avraam, următorul legământ sau învoială: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". Și iarăși: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta". (Gen-12:3; 22:18). Ca serviciu echivalent pentru astfel de binecuvântări, se poate aștepta dela toate semințiile pământului, că binecuvintează și laudă pe marele Dumnezeu, care a făcut acest legământ neegoist. Sămânța lui Avraam, în care vor fi binecuvântate toate națiunile, este Mesia, adică Isus Christos, care este atât un urmaș al lui Avraam după trup, precum și Fiul ceresc al lui Iehova, a lui Dumnezeu, al mai marelui Avraam:

⁷ Ce să core, înainte de a se putea aștepta dela toate națiunile și popoarele ca să urmeze această chemare, și pentruce să core o coastă?

⁸ Pentruce să nu cerem permisiune dela stăpânitorii lumestri și dela organizațiunile religioase să punem națiunilor mărturia necesară?

⁹ Pentruce suntem noi mai favorizați în punerea mărturiei decât apostolii? și cum a pus apostolul Pavel mărturia?

¹⁰ Pentru ce putem arăta astăzi mai multe motive că Iehova trebuie laudat?

¹¹ a) Ce arată expresia „toate națiunile" cu privire la aceea, că la cine este adresată chemarea?

b) Luând în seamă care legământ poate fi adresat acum chemarea la toți?

pentru că Avraam a fost tocmai un chip potrivit pământesc al lui Iehova Dumnezeu.

¹² Cu privire la sămânța mesianică a lui Avraam, stă scris: „Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât ingerii, adică pe Isus, îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru că, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți”. (Evrei 2:9). Și pentru a arăta contrastul dintre Adam și Isus stă scris: „Astfel dar, după cum *printre o singură* greșală, a venit o esândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, *printre o singură* hotărâre de iertare (dreptate, trad. engl.) a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața”. (Rom. 5:18). Aceasta este pentru toate popoarele, fie Iudei sau neiuidei o evanghelică sau o veste bună, după cum citim și despre însemnarea raportului biblic din Galateni 3:8 „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. Adică în mai marele Avraam, în Iehova, care trimite pe Mesia, vor fi binecuvântați oamenii tuturor națiunilor semințiilor și popoarelor, fără să se ție seamă de naționalitatea lor. Echipați cu belșugul unei astfel de vești bune, pot merge prin urmate Izraeliții spirituali la toate popoarele, ca să le raporteze despre aceasta și apoi să le încurajeze cu cuvintele: „Lăudați pe Iehova, toate națiunile!” Aceasta însemnează, a primi îngrijirea lui Iehova și a-i aduce apoi preamărire cu inimă mulțumitoare.

¹³ Faptul, că îndemnul se adresează „tuturor” națiunilor, arată mai departe la o acțiune unitară. El arată că oamenii mulțumitori, binecuvântați ai tuturor națiunilor se strâng în jurul unui punct de mijloc comun al bunei înțelegeri și al armoniei, în jurul marelui domn suveran al universului, Iehova și în jurul Regelui său mesianic, Isus Christos. Dacă toți sunt uniți în preamărirea lui Dumnezeu, nu pot să se certe unii cu alții într-un mod egoist și invidios și prin ceartă și discordie să amenințe pacea internațională. A lăuda pe Dumnezeu Cel Prea Înalt, este singurul lucru care va duce la o lume nouă unită. Aceasta va opri pe oameni într-adevăr dela toate războaiele brutale, sângeroase, între națiuni. Frica de bomba atomică nu va aduce niciodată o lume unită; ea nu se va dovedi așa de folositoare la împiedicarea războiului și a certei, ca această preamărire unitară a lui Iehova din partea tuturor națiunilor. Prin aceea că toate laolaltă, peste întreg pământul, înalță lauda lui Dumnezeu, ele caută să facă acel un lucru, care este de cel mai mare folos. Și pentru a face aceasta, ele nu trebuie să meargă înos pelerinaj la Ierusalimul pământesc. Este posibil, și de asemenea cu totul în ordine, de a adora pe Dumnezeu Domnul undeva în spirit și în adevăr și a-L lăuda. Nici Samaritenii și nici Iudeii nu pot pretinde pentru sine locul adevărat pentru adorarea lui Iehova, a lui Dumnezeu.

¹⁴ Insuși Mesia, Isus, a zis femeii samaritene: „Vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele (Gerisim) acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați

la, ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine dela Iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl”. (Ioan 4:21-23). Aceasta este așa, pentru că a trecut timpul pentru legea mozaică, care a cerut dela Iudeii bărbați, ca să meargă de trei ori la Ierusalim; această lege a fost pironită pe lemnul, pe care Mesia „a gustat moartea pentru fiecare”. Prin urmare zidul dela mijloc despărțitor, adică legea mozaică, care a făcut un perete despărțitor, între Iudei și națiuni, a fost înlăturat prin moartea lui Mesia. Credincioși dintre Iudei, precum și dintre națiuni, pot să pășească acum în relațiuni pașnice laolaltă, prin aceea că laudă pe Iehova și urmează pe „stăpânitorul popoarelor” al Său, Christos Isus. — Ef. 2:13-18.

¹⁵ Că la urmă, oameni dintre toate națiunile laudă pe Iehova Dumnezeu, înainte ca lumea să dispară definitiv în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, este anunțat dinainte în Apocalips 15:3, 4. Atotputernic sunt descriși Izraeliții spirituali, cei 144.000 de biruitori, în templul spiritual al lui Dumnezeu. „Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului (a lui Mesia, Christos). Și zice: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărat al Neamurilor! Cine nu se va teme de Tine, Doamne și cine nu va slăvi Numele Tău: Căci numai Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost ară ate!” — Apoc. 15:3, 4.

¹⁶ Nici-o ordonanță, nici-o invitare, n'ci-o chemare, pe care ar putea-o publica Națiunile Unite sau vreun alt supraguvern al pământului, nu întrece în importanță chemarea, care este transmisă în Psalmul 117:1, către toate națiunile. În timpul critic de acum, în această zi de hotărâre, în acest period de timp al judecății, hotărâtor pentru soarta oamenilor și națiunilor, aceasta este cea mai importantă chemare către națiuni. Ea stă în primul rând, pentru că invită a lăuda și a înălța în mod neegoist pe Cel mai înalt din univers, căruia I se cuvine toată lauda. A-L lăuda, nu servește numai la îndreptățirea numelui Său, ci este și spre folosul mântuirii creaturii, care îl laudă. Aceasta a înțeles-o Pavel când a z'is: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: 'Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine'. Fiindcă 'oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit'”. — Rom. 10:10, 11, 13.

¹⁷ Nimic n'ar putea fi de mai mare valoare și mai important pentru creatura luată în particular, decât propria sa mântuire spre justificarea numelui lui Iehova. Această salvare se câștigă numai prin aceea, că mărturisești acum în public pe Dumnezeu Domnul și îl lauzi prin Regele Său, Isus Christos. Aceasta trebuie să se facă acum, deoarece este de o valoare deosebită, deoarece toată lumea consimte să laude creaturi, atât pe diavoli cât și pe oameni. A lăuda astfel de creaturi, nu procură nimănui intrare la viața veșnică în lumea nouă a

¹² Pentru că pot auzi chemarea toate națiunilor pe baza morții lui Isus? și cu însemnarea pentru o să lauda pe Iehova?

¹³ Cum arată apropierea „toate națiunilor” în același timp la singura bază pentru o lume nouă armonică?

¹⁴ Pentru că nu este de lipsă de a face un pelerinaj la Ierusalimul pământesc pentru a lăuda uniți pe Iehova?

¹⁵ Cum a fost prezis în Apocalips 15, că la urmă toate națiunile vor lauda pe Iehova?

¹⁶ Pentru că este această estăzi chemarea cea mai importantă către națiuni?

¹⁷ Pentru că este preamărirea lui Iehova acum de o valoare deosebită?

dreptății, fĂgăduita, indiferent cĂt de măgulite se simt creaturile printr'o astfel de laudă, sau ce fel de avantajii se capĂtă prin aceasta. ¹⁷ A preamĂri creaĂurile acestei lumi, are ca urmare pentru acela, care face aceasta, moarte și nimicire pentrucă îl abate dela preaslĂvirea lui Iehova, a singurului izvor de vieĂtă vecinică în lumea nouă curată.

¹⁸ O preamĂrire poate fi primită de cĂtre Dumnezeu, care citește cugetele și motivele noastre, numai atunci, dacĂ este expresiunea mulĂumirii și iubirii sincere, și nu este doar o măgulire pe dinafară, o simplă mărturisire a buzelor. (Isa. 29 : 13, 14). DacĂ este adusă însă din inimă curată, mulĂumitoare, neegoistă, atunci aduce respectivului cea mai mare fĂcicire personală. Și dacĂ este exprimată fĂră teamă, în public, în felul urmat de apostolul : „înaintea norodului și din casă în casă”, din aceasta rezultă mai departe, cĂ alĂii sunt informaĂi despre Iehova, singurul izvor al mĂntuirii. Prin aceasta se dovedește de un folos aducĂtor de vieĂtă pentru alĂii, cari aud și iau seama la aceasta.

¹⁹ IntrucĂt preamĂrirea lui Iehova nu are nimic de-a face cu lĂudarea eroilor și a personalitĂților distinsc, cunoscute, ale lumii, chemarea : „LĂudaĂi pe Iehova, toate naĂiunile !” devine o provocare. Din ce motiv ? Pentrucă zeii naĂiunilor acestei lumi sunt idoli, figuri simbolice ale acestei lumi și chiar draci. Indiferent de aceea, ce spune creșĂinătatea și Ierarhia romano-catolică despre aceasta, cuvĂntul scris al lui Iehova, al lui Dumnezeu, declară despre aceasta în Psalmul 95 : 5 (traducerea Douay) : „ToĂi dumnezeii naĂiunilor sunt draci, dar Domnul a fĂcut cerul”. Sau dupĂ Biblia *Elberfelder* în Psalmul 96 : 5, cu nota marginală : „ToĂi dumnezeii popoarelor sunt idoli, însă Iehova a fĂcut cerurile”.

²⁰ În anul 1945 OrganizaĂiunea NaĂiunilor Unite a fost fĂcută un idol al increderii internaĂionale, al preamĂririi și al închinĂrii. Deoarece această organizaĂiune stă în calea închinĂrii și increderii, pe care omul trebuie sĂ o aducĂ în chip neimpĂrĂiit lui Iehova Dumnezeu și stĂpĂnirii Sale mesianice, ea este în ochii lui Dumnezeu o urĂciune, „urĂciunea pustirii”. (Mat. 24 : 15). La timpul hotĂrĂit ea va fi cauza hotĂrĂitoare, cĂ lumea veche va cĂdea pradă nimicirii. De aceea este chemarea din Psalmul 117 : 1 în privinĂtă, de cea mai mare importanĂtă vitală, o provocare, pentrucă chiamă înapoi pe oamenii naĂiunilor dela închinarea falsă și dela cursul egoist al acestei lumi, la preamĂrirea iubitoare a Suveranului divin în univers, Iehova Dumnezeu, și la serviciu neimpĂrĂiit pentru El. Această chemare are de scop sĂ întoarcă acum pe oamenii tuturor naĂionalitĂților dela venerarea idolatră și adorarea „NaĂiunilor Unite”. În felul acesta ea aduce pe fiecare, care laudă pe Iehova, în contradicere cu întreagă lumea, mai cu seamă, cu stĂpĂnitorul sĂu invizibil, cu „dumnezeul acestei lumi”, cu Satan Diavolul. CĂ toate acestea este o chemare la ceea ce este drept și adevĂrat ; și îndeamnă pe oameni sĂ facă aceea, ce aduce ca rĂsplĂtire binecuvĂntatĂ vieĂtă fĂră sfĂrșit, pace și bună stare, libertate și serviciu plin de bucurie în „lumea viitoare”, într'o „lume fĂră sfĂr-

șit”. Chemăși prin chemarea aceasta inspirată la unitatea acĂiunii „naĂiunile”, cari îi dau ascultare, devin în adevăr naĂiuni unite, și anume prin iubire comună pentru Dumnezeu și nu din fricĂ de o organizaĂiune mondială, care este înarmată cu bombe atomice.

²¹ În Biblia *King James* și în traducerea catolică *Douay* chemarea provocĂtoare sună : „O preamĂriĂi pe Domnul, voi toate naĂiunile, preamĂriĂi-L voi toate popoarele”. Aici, unde este tradus de douĂ ori „preamĂriĂi” (în alt loc „lăudaĂi”) în textul original ebraic sunt douĂ cuvinte diferite. De aceea sună traducerea în Biblia *Elberfelder* : „LăudaĂi pe Iehova, toate naĂiunile ! SlăviĂi-l, toate popoarele !” Și la Young sună : „PreamĂriĂi pe Iehova, voi toate naĂiunile ; preaslăviĂi-L voi toate popoarele”. Al doilea cuvĂnt care arată acĂiune în acest text are însemnarea de : „strigaĂi tare, vorbiĂi tare, daĂi chiote de bucurie” lui Dumnezeu, Domnului. Înseamnă, a face sĂ rĂsune lauda Sa, a-L face faĂtă de alĂii renumit, demn de admiraĂiune dorit și trezitor de respect profund, și a-L arĂta altora în felul acesta vrednic de laudă. Cine face aceasta, face cu gura sa o mărturisire spre mĂntuire, și unul ca acesta nu poate avea nimic de-a face cu propaganda politică, comercială și religioasă a acestei lumi. Desigur nu, pentrucă toată propaganda aceasta înjosește pe Iehova Dumnezeu, îl ocĂrește și îl împinge înapoi, pe cĂnd organizaĂiunile puternice și cu mult efect ale acestei lumi — o lume care este atĂt dușmanul lui Dumnezeu, precum și al lumii Sale noi a adevĂrului și a dreptăĂii — sunt înălĂtate sus și puse în frunte prin acea propagandă, unde ocupă tot locul ce se poate cuprinde cu vederea.

²² Popoarele, cĂtre cari este adresată chemarea sĂ slĂvească, sĂ preamĂrească și sĂ laude pe Dumnezeu, pe Cel Prea Înalt, nu sunt cele douĂsprezece seminĂii ale Izraelului trupesc, ci toate popoarele naĂiunilor. Popoarele se deosebesc de naĂiuni. O naĂiune poate cuprinde douĂ sau mai multe popoare, cari sunt supuse aceluiaș guvern al statului, cum este cazul în Marea Britanie, în Statele Unite, în Cehoslovacia, în Rusia, etc. Prin urmare, expresia „popoare” se referă la astfel de adunĂri obiștești de oameni cari sunt legaĂi laolaltă prin anumite lucruri, ca limbă, moravuri, tradiĂii, instituĂii sociale și așa mai departe. Ele se compun din bărbaĂi și femei, cari ca grupe cu contur stabilit, trĂiesc înlăuntrul sau în afara naĂiunilor organizate. Expresia *popoare* se aplică la ceva circumscris mai strĂns, decĂt cum sunt naĂiunile ; ea arată multe grupuri de oameni, nu simpli oameni ca o grupă totală. Aceasta arată, cĂ chemarea inspirată din Psalmul 117 : 1 nu vrea sĂ treacă cu vederea niciun grup sau clasă de oameni, ci este valabilă pentru toĂi, cu cari se întĂnesc servii lui Dumnezeu cu vestea bună.

²³ Toate popoarele acestea sunt de acelaș sĂnge dela Adam. Ele toate au moștenit dela el păcat, osĂndire și moarte. De aceea poate Isus, care a gustat moartea pentru fiecare care credĂ, dispune în favoarea fiecărei grupe de oameni moartea Sa, și împĂrĂția Sa poate stĂpĂni peste toate acestea. Despre „mulĂimea mare de oameni”, care iese acum la iveală și va intra în lumea nouă dreaptă ca una care va rămănea în vieĂtă în timpul războiului Armagedonului, este anunĂat dinainte con-

¹⁷ Cum trebuie adusă o astfel de laudă pentru a fi primită înaintea Lui ? și cum se dovedește aceasta ca folositor pentru alĂii ?

¹⁸ Cum devine această chemare, de a lĂuda pe Dumnezeu, o provocare ?

²⁰ Pentruce a devenit ea din 1945 într'o privinĂtă cu totul deosebită o provocare ? și pentruce este cu toate acestea o chemare de a face ceea ce este drept ?

²¹ Ce însemnează o „slăvi” pe Iehova ? și pentruce nu are aceasta nimic comun cu propaganda lumii de acum ?

²² La cine se referă expresia „popoare”, și ce arată aplicarea ei ?

²³ Cine va forma deci „mulĂimea mare de oameni”, și pentruce ?

form cu aceasta: „Iată că era o mare gloată, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, d'n orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” Și despre întreaga omenire ascultătoare este scris după aceea: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui (popoarele Sale, *Vers. Americ. Stand.*), și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor”. — Apoc. 7: 9, 10 și 21: 3.

BUNĂTATE INDURĂTOARE

²⁴ Cât de peste măsură de importantă este chemarea de a lăuda și slăvi pe Iehova, reiese d'n aceea, că din ce motiv sunt invitate toate națiunile și popoarele să facă aceasta. Dacă o națiune sau un popor cu religie proprie și dumnezeu propriu ar întreba: Pentru ce să părăsim religia noastră și pe dumnezeii noștri și să lăudăm pe Iehova? — atunci vine dela Psalmist și dela Martorii lui Iehova din timpul de acum, răspunsul: „Pentru că puternică este bunătatea Lui peste noi; și adevărul lui Iehova ține în veci. Lăudați pe Iehova! (nota marginală: Aliluia!”. (Ps. 117: 2, *trad. americ.*). Pentru că îndurarea Sa peste noi este adevărată; și adevărul Domnului rămâne în veci”. (*Douay*). Bunătatea lui Iehova este îndurarea Sa, favoarea Sa exprimată, care este hotărâtă de iubire, și nu de dreptate rece. Îndurarea sau bunătatea Sa îndurătoare ține seama prin urmare în mod deznăcred de bunăstarea vecinică a aceluia, pentru cari se exprimă.

²⁵ Această îndurare a lui Dumnezeu și-a găsit cea mai mare expresie prin pregătirea lui Mesia. Legea, pe care a dat-o Iehova Izraeliților prin Moise, a arătat în mod deosebit dreptatea Sa neclintită; prin faptul însă că Dumnezeu a trimis pe Mesia pentru îndreptărea numelui Său și pentru salvarea oamenilor, El și-a descoperit iubirea. În Ioan 1: 14, 16, 17 stă scris despre Mesia: „Cuvântul s'a făcut om și a locuit printre noi. (noi am văzut cinstea, care I s'a dat — o cinste, cum o primește singurul Fiu dela Tatăl Său), și El a fost plin de îndurațe și de adevăr; din plinătatea Lui a primit, într'adevăr, fiecare dintre noi ceva, și anume îndurațe peste îndurare; pentru că pe când legea a fost dată prin Moise, îndurarea (harul) și adevărul au venit prin Iesus Christos”. (*The 20th-Century N. T.*). Practic această îndurare și bunătate se arată în eliberarea, pe care o procură Dumnezeu prin Mesia al Său tuturor aceluia, cari Il laudă. Aceasta este o eliberare de lumea prezentă și de stăpânitorul ei nevăzut, de Satan Diavolul, și această eliberare aduce oamenilor libertatea să facă aceea, ce este drept și adevărat, pentru îndreptărea supremației universale a lui Iehova și a numelui Său sfânt. — Gal. 4: 3-5.

²⁶ Intemeierea împărăției mesianice și activitatea sa

de o mie de ani după Armaghedon, are de scop să elibereze pe deplin pe toți oamenii cu credință și ascultători de tirania păcatului, a morții și a organizației Diavolului. Împărăția lui Iehova de sub stăpânirea lui Satan, în războiul Armaghedonului. Îndurarea lui Iehova pentru omenire și-a ajuns prin urmare punctul culminant prin aceea, că a luat măsuri pentru împărăție și a întemeiat-o în ceruri în anul 1914.

²⁷ Mesia, de care se servește Iehova ca de slujbașul Său regal, este Christos Isus, un urmaș al Regelui David și numit prin urmare „Fiul lui David”. Că împărăția va fi dată unui urmaș al lui David, a fost o arătare de îndurare față de David. Aceste îndurări au fost sigure. Ele n'au dat greș; pentru că după naștere Isus a venit din casa lui David. În armonie cu aceste îndurări ale lui David, Iehova a înviat pe Isus din morți, pentru ca să fie un Rege ceresc. Așa ne spune apostolul Pavel: „Că Lea înviat din morți, așa că nu Se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: 'Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte (nota marginală: îndurările), pe cari le-am făcut lui David'. (Fapte 13: 34; citat din Isaia 55: 3). Și că înălțarea acestui fiu al lui David pe tronul împărăției cerești se face d'n îndurarea lui Dumnezeu pentru omenire, ne spune Isaia 16: 5 după cum urmează: „Și atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare; și se va vedea șezând cu credincioșie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului și plin de râvnă pentru dreptate”. De aceea chemarea către toate națiunile și popoarele, ca să laude pe Iehova pentru bunătatea și îndurarea Sa, își găsește cea mai mare aplicare dela 1914, când a fost întemeiată împărăția.

²⁸ Dacă vedem întemeiată împărăția pentru neamul omenesc degenerat, care se trage dela Adam și Eva, această exprimare a îndurării divine, ne va mișca adânc. Cugetați-vă numai un moment la aceea, că Dumnezeu ar fi avut dreptul ca să nimicească pe păcătoșii Adam și Eva, încă în grădina Eden și să facă o nouă pereche de oameni perfecți, pentru ca să înceapă cu aceasta o seminție dreaptă. Supravegherea peste o astfel de seminție perfectă ar fi putut-o încredinșa guvernului Său teocratic sub un nou suveran invizibil, în locul lui Lucifer cel necredincios. În cazul acesta noi n'am fi aparținut la acest neam perfect; pentru că noi toți suțem născuți imperfecti și am moștenit dela Adam păcat, osândire și moarte. Dar în loc să ia astfel de măsuri, Iehova Dumnezeu a preferat în mod îndurător pentru îndreptărea supremației Sale și a numelui Său să întemeieze o stăpânire regală pentru eliberarea omenirii păcătoase.

²⁹ Toate faptele b'bliche și lumești dovedesc, că acest guvern teocratic a fost întemeiat în anul 1914. Acest guvern ceresc și supus lui Mesia al lui Iehova, va garanta înainte de toate pentru supremația lui Iehova în univers și pentru numele Său. Ii va da cinste și măreție și va birui lumea lui Satan; și aceasta va fi spre binele statornic al aceluia, cari se supun guvernului teocratic. Această îndreptărire a lui Iehova va limpezii temeinic

²⁴ a) Pentru ce sunt invitate toate națiunile să laude pe Iehova?
b) Ce este bunătatea Sa?

²⁵ Prin ce s'a exprimat mai țara îndurarea lui Dumnezeu? și ce însemnă de fapt îndurarea Sa pentru aceia, cari Il laudă?

²⁶ Când a ajuns îndurarea Sa punctul culminant?

²⁷ Cu ce au de-a face „îndurările lui David”? și pentru ce să laude națiunile mai ales din 1914 îndurarea lui Dumnezeu?

²⁸ În ce fel este împărăția o îndurare deosebită pentru urmașii lui Adam și ai Evi?

²⁹ Ce va realiza în primul rând această împărăție? și pentru ce este o împărăție a vieții?

chestiunea de discuție a supremației universale și va dovedi, că Satan Diavolul a voit să-și însușească în mod ilegal supremația, și că a fost un rebel ordinar împotriva singurei autorități legale. Indreptățirea va fi prin urmare de folos întregului univers, atât cerului cât și pământului. Guvernul indreptățitor va șterge în univers într'adevăr orice urmă a organizației diavolești a răutății, a apăsării, a religiei și a morții. Prin stăpânitorul său mesianic, care a murit pentru îndreptățirea lui Iehova și a gustat moartea pentru fiecare om, stăpânirea teocratică este o împărăție de vieții pentru toți supușii săi ascultători și credincioși de pe pământ, pentru că face posibilă pe seama omenirii vieța, pacea și întoarcerea la armonie cu Dumnezeu, cari binecuvântări sunt ținute la dispoziție de către stăpânitorul mesianic, pe care Iehova L-a ridicat pe tron. Intreagă omenirea, dela căderea lui Adam, este prinsă într'o situație și un sistem, din care nu se poate elibera singură, nici cu ajutorul a ceea ce-i stă la dispoziție în secolul al douăzecilea în ceea ce privește știința, unitatea mondială politică și puterea comercială, precum și planurile pentru dreptate socială și sistemele religiei. Numai stăpânirea împărăției a îndurării exercitată prin Mesia lui Iehova, va elibera omenirea definitiv.

³⁰ „Pentru că bunătatea Lui îndurătoare față de noi este mare”, zice Psalmul 117:2 (*B. engl.*). Psalmistul și întreagă rămășița izraelită, pentru care a vorbit atunci, au putut face mărturisirea că Iehova a fost îndurător față de ei, pentru că în anul 537 î. Chr. i-a eliberat din Babilon și i-a adus înapoi în patria lor, la Palestina, ca să clădească iarăși templul din Ierusalim. În împlinirea de chip al Psalmului 117, Izraeliții spirituali sunt aceia, cari preiau acest Psalm și-l vestesc națiunilor și popoarelor, ceea ce este dovedit prin aceea, că apostolul Pavel, convertitul Saul din Tars, a citat și a aplicat Psalmul în înțelesul acesta, (Rom. 15:11). Pavel n'a vorbit acolo pentru națiunea Iudeilor naturali, care a lepădat pe Isus din Nazaret, ci pentru rămășița Izraeliților care a fost mântuită din mijlocul acestei națiuni iudeice, spre a forma miezul Izraelului spiritual. Din acest Izrael spiritual, care dela anul 36 d. Chr. a cuprins și păgâni convertiți, se află acuma pe pământ membri de rămășiță, cari sunt activi ca Martori pentru Iehova. — Apoc. 12:17.

³¹ Dacă aceștia după pilda apostolului Pavel apucă acest Psalm și zic: „Căci mare este bunătatea Lui față de noi”, ei nu-și închipuie ca și cum bunătatea sau îndurarea lui Dumnezeu este mărginită numai la ei, ca moștenitori spirituali ai împărăției lui Dumnezeu. Nu, acești Martori ai lui Iehova se mărturisesc în smerenie ca simpli primitori ai îndurării și bunătății Sale nemeritate. Ei văd însă și recunosc, că conform rânduielii divine a lucrurilor, lor li s'a dăruit mai întâi îndurarea Sa. Aceasta îi obligă ca să arate îndurare către toate națiunile și popoarele, făcând o mărturisire publică și astfel învață pe alții dintre toate națiunile și popoarele, despre înzvorul divin al milei și despre îndurarea pe care o acordă canalul, Mesia. Așa primesc oamenii dintre toate națiunile și popoarele, cari aud mărturia publică, prezentate înaintea ochilor aceste pilde ale îndurării divine, și ei recunosc, că nu se bucură încă de această în-

durare. Când aud invitarea ca să laude acest isvor cerească al îndurărilor, ei văd că trebuie să urmeze această invitare acuma — înainte de venirea Armagedonului — pentruca să aibă parte prin împărăție de îndurarea divină.

³² Astfel de oameni întreabă: Ce ne pot oferi nouă națiunile politice și popoarele organizate, afară de tradițiile lor naționale și populare, primul și al doilea și poate și al treilea război mondial al lor, formele lor de guvernare contrare unele altora, cari sunt înecate în munți întregi de datorii și sunt violate de politică coruptă și facere de afaceri, și în fine Organizațiunea Națiunilor Unite a lor și bomba atomică? Ce ne-au făcut aceste națiuni și popoare în îndurare și bunătate? Prin ce au arătat ele, că Iehova Dumnezeu le-a favorizat cu îndurarea și bunătatea Sa, așa încât stăpânitorii acestor state ar putea invita pe cetățenii și supușii lor să împartă acestea cu ei? Astfel de națiuni politice nu pot dovedi nimic de felul acesta. În mod înțelegător recunosc acești întrebători, că ei trebuie să se alătore poporului Său pentru a se putea bucura de îndurarea și bunătatea Sa. El a fost îndurător față de rămășița Martorilor Săi unși de pe pământ dela primul război mondial, prin faptul că a împiedecat ca acest război să treacă fără întrerupere, în necazul final al Armagedonului. Prin aceasta El a prescurtat zilele necazului și s'a dovedit că foarte îndurător. Indurător, față de cine în primul rând? Față de rămășița Martorilor Săi unși, cari aparțin la cei aleși, cari se vor împărtași cu Christos Isus de împărăția cerească.

³³ Privitor la acest punct a zis Isus în profeția Sa despre sfârșitul acestei lumi: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n'ar fi fost scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”. (Mat. 24:21, 22). Această scurtare a timpului de necaz, care s'a făcut prin aceea, că izbucnirea Armagedonului a fost oprită și acum este în viitor, a făcut posibil de a pune pe rămășița unsă iarăși cu totul în favoarea divină. Membrii săi ca Martorii lui Dumnezeu au fost aduși iarăși în poziția, care li se cuvine pe pământ: a fi închinătorii și trimișii împuterniciți ai împărăției Sale. Ei au fost reclădiți în cunoștința și înțelegerea lor și în organizațiunea de serviciu ca Martorii Săi trimiși împuterniciți. Aceasta le-a făcut posibil să ia parte la împlinirea prezicerii lui Isus: „Evanghelia aceasta a împărăției (intemeiată) va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. — Mat. 24:14.

³⁴ Mărturia lor către toate națiunile este o îndurare divină pentru toți oamenii cu judecată dreaptă între aceste națiuni și popoarele lor; pentru că această lucrare de mărturie este de fapt o chemare și o invitare către toate națiunile și popoarele să laude și să preamărească pe Iehova Dumnezeu, pentru că bunătatea Sa plină de îndurare față de noi este mare. Da, acum îndurarea Sa a fost atât de mult lărgită, că „cine vrea” poate chema numele lui Iehova și va fi înconjurat de bunătatea Sa,

³² Ce întrebări își pun astfel de oameni de bine, căutători? și ce recunosc cu privire la îndurarea lui Dumnezeu?

³³ Ce a devenit posibil pentru rămășița celor aleși prin scurțarea timpului de necaz?

³⁴ Cum este această mărturie a împărăției o îndurare? și cum a fost lărgită acum îndurarea lui Dumnezeu?

³⁰ Pentruca a spus Psalmistul, că îndurarea lui Iehova față de noi este mare? și cine dă în împlinirea chipului această declarație?

³¹ Intrucât nu arată ei cu o astfel de declarație întumurero, și cum este aceasta spre folos altora?

chiar dacă cei de mai sus nu aparțin la rămășița Izraeliților spirituali. (Ioel 2 : 32). „Cine vrea” poate veni pe baza invitației și să ia din apa dătătoare de viață a râului adevărului împărăției, care curge din tronul lui Iehova și a împreună domnitorului cu El, Christos, a Mielului. (Apoc. 22 : 1, 17). Pentru a nu fi executat prin Răzbunătorul sângelui lui Iehova în Armagedon împreună cu lumea pătată de sânge, toți oamenii aceștia pot căuta adăpost în organizațiunea teocratică a poporului lui Dumnezeu, care este perechea modernă a „cetăților de scăpare” ale lui Izrael. (Num. 35 : 6-33). Având în vedere o astfel de îndurare pentru fiecare „care vrea”, fără să se țină seamă de naționalitate sau la ce popor aparține, rămășița unsă invită pe astfel de dispuși pre-tutindeni cu toată puterea, ca să se unească cu ea în preamărirea lui Iehova, a celui îndurător. Și după ce acești dispuși dintre toate națiunile și popoarele au gustat acum o astfel de îndurare, transmit împreună cu rămășița, chemarea și altora.

ADEVĂR CARE ȚINE ÎN VECI

³⁵ Ca un alt motiv energetic pentru strângerea în preamărirea lui Dumnezeu, Domnul, este arătat : „Și adevărul lui Iehova ține în veci”. (Ps. 117 : 2, B. americ.). Când a vorbit Psalmistul în felul acesta, Iehova a inspirat pe profeții Săi, de la Moise până la Daniel, să vorbească și să scrie mult, adică aproape toate scrierile ebraice vechi. În timpul, când Psalmistul și-a făcut declarația despre adevărul lui Iehova, i-au stat prin urmare cel puțin o mie de ani de trecut la dispoziție, la cari s'a putut încerca starea de adevărat a cuvântului lui Dumnezeu rostit și scris. Dar cu toate că a fost trecut un astfel de timp cuvântul lui Dumnezeu s'a dovedit că adevăr real, neclintit. Faptele istorice au dovedit până în timpul Psalmistului, că Iehova a stat lângă cuvântul Său, l-a făcut să se implinească și prin aceasta l-a confirmat ca adevăr, căruia i se poate cere sfat de către toate semnișile viitoare. Faptul că cuvântul Său a spus adevărul a fost o dovadă pentru credințioșii lui Dumnezeu. Aceasta a oferit o bază pentru siguranța că El va implini legământul Său cu Avraam și va binecuvânta pe toate națiunile și semnișile pământului. El a creat convingerea neclintită : Legământul pentru împărăție a lui Iehova cu David nu va da greș, ci la timpul hotărât moștenitorul Său mesianic va apărea și — tot la timpul hotărât — împărăția întemeiată va fi încredințată în mâinile Sale puternice.

³⁶ David a fost un luptător pentru îndreptățirea numelui lui Iehova. El a scris : „Te voi lauda printre popoare, Doamne ! Te voi cânta (îți voi cânta un Psalm, Douay) printre neamuri. Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri, și credințioșii Ta (adevărul Tău, B. americ.) până la nori”. (Ps. 57 : 9, 10 ; 108 : 3, 4). În tot timpul a trebuit luptat pentru adevăr pentru a dovedi, că Iehova Dumnezeu este adevărat. El a făcut să se rostască și să se scrie cuvântul Său profetic despre scopul neschimbător, pentruca să rămână ca adevăr. Satan Diavolul caută însă să caracterizeze pe Dumnezeu ca mincinos, care nu-și poate ține cuvântul și nu-l

poate dovedi ca adevărat și corespunzător faptelor. Așa a luptat Satan împotriva scopurilor exprimate ale lui Dumnezeu, pentru a împiedeca realizarea lor, ba chiar să împiedice ca să fie făcute cunoscut națiunilor și popoarelor. Satan Diavolul a combătut pe Martorii și servii lui Iehova, cari au fost întrebuințați de Dumnezeu la îndeplinirea scopurilor Sale adevărate. Oricine rămâne câștigător în această luptă, este dovedit ca adevărat și potrivit lui ca mincinos. El se arată superior în forță și putere și stabilește prin aceasta dreptul său la supremație universală, stăpânire peste întreg universul. Prin urmare lupta de sute de ani între adevăr și greșală, a fost în realitate o luptă pentru supremația universală, deci o luptă pentru îndreptățirea Suveranului adevărat și legitim în univers, a lui Iehova, care este singurul la care se află adevărul. Toate cuvintele bune ale făgăduințelor și profețiilor divine sunt cuprinse în aceasta. Lupta încă n'a trecut, sfârșitul ei va dovedi însă în curând pe Satan ca mincinos în fiecare privință, pe când pe Dumnezeu îl va dovedi ca adevărat ; pentrucă „adevărul lui Iehova ține în veci”.

³⁷ Aceasta înseamnă, că cuvântul lui Iehova este susținut mai întâi până în timpul împlinirii sale complete și după aceea rămâne ca adevăr încercat. Pentru a-l dovedi ca adevărat, cuvântul Său poate fi verificat din nou, deși El a făcut să fie rostit și scris înainte cu mii de ani. Toate scrierile inspirate, cari au fost scrise de către apostolii și ucenicii lui Isus și de obicei sunt numite „Noul Testament”, formează o dovadă pentru adevărul celor ce a făcut Dumnezeu să se scrie în scrierile vechi ebraice, de la Moise până la Maleahi. Tocmai acest cuvânt scris confirmă existența vecinică a adevărului lui Iehova. Cu ajutorul salahorilor săi religioși, dinlăuntru și afara creștinătății, Diavolul a încercat să nimicească Biblia, și anume prin arderi de Biblii, ațâțate de preoți, mai departe prin tradițiunile religioase ale rabinilor și preoților, precum și prin așa numita „critica mai înaltă a textului” a veacurilor din urmă. Cu toată încercarea aceasta, Diavolului nu i-a reușit să înlăture Biblia și popularitatea sa la popor.

³⁸ Fostul dictator nazist Hitler, căruia i-a stat la dispoziție ca armament un concordat cu Papa cetății Vaticanului, a declarat că voiește să întemeieze în Europa un regim, care va exista o mie de ani. În același timp a încercat să distrugă pe Martorii lui Iehova prin torturile lagărelor de concentrare și ale închisorilor, precum și prin alte prigoniri. Dar și în timpul de acum s'a dovedit adevărul biblic, că Iehova păzește pe martorii Săi credințioși. Purtătorii de cuvânt și aderenții Națiunilor Unite spun, că în felul acela mâinile omenești vor crea o ordine nouă, care va garanta lumii pace durabilă, siguranță și tărie. Biblia însă nu cunoaște compromis și declară cititorilor săi, că această conspirație prezisă de ea, va fi sfărâmată în bucăți, și că împărăția mesianică va aduce o lume nouă dreaptă cu pace netulburată, siguranță și viață în belșug. Al cui cuvânt va rămâne ca adevăr incontestabil ? Martorii lui Iehova știu bine câte dovezi s'au îngrămădit până în anul nostru 1947, pentru faptul că Biblia este adevărată și așa își unesc vocile cu cea a apostolului Pavel și zic : „Dumnezeu să fie gă-

³⁵ Care alt motiv este arătat pentru preamărirea lui Iehova ? și pentruca a putut să amintească Psalmistul acest motiv în mod do-
sobit ?

³⁶ Pentruca a fost de lipsă totdeauna de o luptă pentru adevăr ? și ce va dovedi prin sfârșitul acestei lupte ?

³⁷ În ce chip ține adevărul lui Iehova în veci ? și cum a confirmat tocmai cuvântul Său scris statornicit adevărului Său ?

³⁸ a) Cum s'a dovedit de curând în Europa că adevărul, că Iehova păzește pe martorii Săi ? b) Pentruca nu punom declarațiunile purtătorilor de cuvânt ai Națiunilor Unite împotriva cuvântului lui Dumnezeu ?

sit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși". (Rom. 3:4). Ei știu, că precizerile omenești și manifestările de voință egoiste ale conducătorilor politici și religioși până acuma au dat greș, și ei refuză să pună cuvântul și scopul puternicilor acestei lumi împotriva cuvântului și scopului lui Iehova, căci „Eu zădărnicesc semnele celor mincinoși, și arăt ca înșelători pe ghicitori, fac pe cei înțelepți să dea înapoi, și le prefac știința în nebunie. Dar întăresc cuvântul robului Meu, și împlinesc ce proorocesc trimișii Mei". — Isa. 44:25, 26.

³⁹ Martorii lui Iehova vestesc deci deschis: „Adevărul lui Iehova ține în veci", și aceasta ca motiv competent pentruca toate națiunile și popoarele să laude pe Iehova în locul eroilor și conducătorilor acestei lumi. Aceasta însemnează, că El își adevărește promisiunile, din care cari ies în evidență, deosebit de tare, acelea despre împărăția meșianică. Cuvântul său scris nu este un mit, nu este legendă (poveste), nu este presupunere și nu este teorie nedovedită. El este adevăr statornic, care nu poate fi răsturnat prin evenimentele timpului, prin mersul pe mai departe al istoriei și prin cunoștința care crește, ci va fi adevărat cu siguranță până la fiecare totă și punctuleț. Nouă trebuie să nu ne fie niciodată frică să dăm crezare Bibliei; pentrucă ea nu s'a dovedit până acuma ca neadevărată; dimpotrivă, dovezile pentru că este adevărată, tot mai mult s'au îngrămădit și în cursul viitor al timpului și al evenimentelor, desigur că se vor îngrămădi și mai mult.

⁴⁰ Ucenicii și apostolii personali ai lui Isus, au posedat în El dovada hotărâtă pentru faptul că Iehova este adevărat, în ceea ce privește scrierile ebraice. De aceea apostolul Pavel se referă în mod deosebit la Psalmul 117, spre a dovedi biblic, că vestea bună trebuie dusă peste marginile tăierii împrejur, a judaismului, afară la toate națiunile și popoarele. Și la citirea cuvintelor sale în Romani 15, constatăm cum amintește acolo adevărul și îndurarea lui Iehova ca puterea care l-a împins ca să-și facă chemarea către păgânii necăiați împrejur de a lăuda pe Iehova Dumnezeu. Pavel scrie: *Christos (Isus) a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioșia (adevărul, B. americ.) lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele date părinților; și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru ÎNDURAREA Lui, după cum este scris: 'De aceea Te voi lăuda printre Neamuri, și voi cânta Numelui Tău'. Este zis iarăș: 'Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui' Și iarăș: 'Lăudați pe Domnul, toate Neamurile; slăviți-L, toate noroadele' (Ps. 117:1). Tot astfel și Isaia zice: *Din Iese va ieși o rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdi în El'*". Pentru a ne asigura apoi, că bucuria și pacea reiese din credința în adevărul divin scris. Pavel adaugă: „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentruca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde! Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde". — Rom. 15:8-13, 4.*

³⁹ Pentruca nu trebuie să ne fie teamă să ne punem încrederea în Biblie?

⁴⁰ Cum arată Pavel în Romani, capitolul 15, că trebuie să via timpu' când națiunile vor lăuda pe Iehova pentru bunătatea și adevărul Său?

⁴¹ Evenimentele lumii dela 1914 ne dau dovada sigură, că adevărul lui Iehova s'a menținut în decursul celor nouăsprezece sute de ani, cari au trecut dela terminarea scrierii cuvântului lui Dumnezeu. Nu există nici-o indoială despre aceea, că până la războiul Armagedonului și la introducerea complectă a lumii noi a cerului nou drept și a unui pământ nou drept, adevărul cuvântului profetic al lui Dumnezeu se va împlini mai departe. Noi avem toate motivele pentru o astfel de credință și speranță, pentrucă împlinirile biblice, cari au avut loc până în anul nostru 1947, oferă o bază sigură pentru aceea, ce sperăm încă, și ne dau o convingere deplină despre aceea, ceea ce de fapt nu se vede încă, dar este făgăduit în cuvântul lui Iehova, în Biblie. Acest adevăr care ține în veci, este ceva înalt, așa încât toți, cari iubesc adevărul, pot invita pe toate națiunile și popoarele să laude și să slăvească pe Dumnezeu. Adevărul lui Iehova va rămânea și peste încercarea de încheiere, pe când greșala lui Satan cu întreg sistemul său greșit, va pieri în nimicirea plină de ocară, care îi așteaptă pe toți mincinoșii. Înainte de a se întâmpla aceasta, Martorii lui Iehova, în decursul învălmășelii luptei de acuma, iau parte la aceea să dovedească pe Dumnezeu ca adevărat și pe Diavolul ca greșit, prin faptul că-și mențin poziția de partea lui Iehova, își păzesc neprihănirea și astfel fac de minciună învinuirile false ale lui Satan, împotriva neprihănirii servilor lui Iehova. — Iov. 1:8-12; 2:3-6.

„ALILUIA!"

⁴² Psalmul 117 încheie cu chemarea: „Lăudați pe Iehova!", sau „Aliluia!" Aceasta este o expresie a triumfului, o confirmare, că primul verset al Psalmului se va adevăra, și mulți din toate națiunile și popoarele vor urma chemarea de a lăuda pe Iehova. Capitulul al nouăsprezecilea al ultimei cărți a Bibliei arată că va fi o mulțime mare de oameni din toate națiunile și popoarele, care face să răsune acest puternic Aliluia provocat de birușina adevărului lui Iehova asupra sistemului babilonian al greșelii. Apocalips 19 arată ca scena acestui eveniment, marele templu spiritual de închinare a lui Iehova și zice: „După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentrucă judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzburat sângele robilor Săi, din mâna ei. Și au zis a doua oară: Aliluia! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor! Și ce douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s'au aruncat la pământ și s'au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: Amin! Aliluia! Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, (și) voi cari vă temeți de El, mici și mari! Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca buibuitul unor tunete puternice, care zicea: Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească". — Apoc. 19:1-6.

⁴¹ Cum avem o bază sigură pentru credința și speranța noastră cu privire la ceea ce este încă înaintea?

⁴² Cum putem avea o parte la ceea ce să dovedim pe Dumnezeu, ca adevărat?

⁴³ Ce este arătat la sfârșitul Psalmului 117 prin expresia „Aliluia!" și cum s'a primit aceasta dinaintea, conform Apocalipsului 19:1-6?

⁴³ Acest cor de Aliluia răsună acum dela toate marginile globului pământesc și se unește cu vocile ingerilor cerului, ale serafimilor și heřuvimilor. Prin participarea tuturor, cari cred, că Iehova Dumnezeu este adevărat, acest cor se aude tot mai tare și cântarea sa se lățește tot mai mult. In această lume, care se compune din politică, comerț și religie, de sub stăpânirea „dumnezeului acestei lumi”, a lui Satan, a „mai marelui demonilor”,

⁴³ Ce trebuia să se întâmple cu acest cor Aliluia ? și ce să cuvina doci pentru Martorii lui Iehova ca să facă ?

nu există adevăr. In schimb tot mai mult se arată Dumnezeu adevărului ca contrast măreț la lumea de acum și la elementele sale stăpânitoare văzute și nevăzute. De aceea, se cuvine pentru toți Martorii lui Iehova de a transmite mai cu putere și mai cu ardoare decât mai înainte chemarea Psalmistului către națiuni și popoare ca să laude pe Iehova. Aceasta este o chemare dată: oare de viață către națiuni. Fericiți sunt toți cari o urmează in înțelepciune.

Watchtower din 15 Decembrie 1946

U N I T A T E Ș I P A C E

'Păstrați unitatea Duhului, prin legătura păcii'. — Ef. 4:3.

IEHOVA este Marele Unificator și Pacificator. El este Tatăl „Prințului Păcii”. O presupunere naturală, pentruca omenirea să trăiască împreună in unitate și pace, a creat-o prin aceea, că a făcut pe toți oamenii dintr'un trup și dintr'un sânge. Iehova Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr'unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”. (Fapte 17:26). Această presupunere naturală la unitate și armonie între oameni, a fost înlăturată când a intrat egoismul in inimile lor și a dus la neascultare față de El, Creatorul. Această neascultare este păcat.

² Primul om Adam, a fost creat ca „fiul lui Dumnezeu”. (Luca 3:38). Dacă el și femeia sa, Eva, ar fi păstrat o relațiune de ascultare, de copil față de Creatorul lor, atunci copiii lor firește ar fi fost născuți in dreptate și perfecțiune, ca copiii lui Dumnezeu. Dacă ar fi rămas așa, atunci oamenii ar fi simțit iubire unii pentru alții și prin urmare ar fi avut pace laolaltă, ca într'un cerc de familie iubitor. Afară de aceasta tatăl lor pământesc, Adam, ca și capul familiei omenești, i-ar fi învățat pe toți iubirea pentru Dumnezeu și închinarea lui Dumnezeu. Așa ar fi rămas unită această întreagă familie perfectă in închinarea singurului Dumnezeu adevărat, viu; și o astfel de iubire și venerare comună pentru Dumnezeu, ar fi exclus toată desbinarea încurcătura și discordanța dintre oalță. La ei s'ar fi referit atunci, tot așa ca și acum la familia spirituală a lui Dumnezeu, regula: „Dacă z'ce cineva: Eu iubesc pe Dumnezeu, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeste pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem dela El: cine iubeste pe Dumnezeu, iubeste și pe fratele său”. (1 Ioan 4:20, 21). Adam și Eva s'au lăsat însă să fie întorși dela iubirea pentru Dumnezeu prin marele potrivnic al lui Dumnezeu, Satan Diavolul. După aceea pacea a fugit de pe pământ.

³ Ceea ce a fost neapărat trebuincios atunci pentru unitatea și pacea oamenilor, când neamul nostru s'a avut începutul, n'a pierdut din valabilitate până in acest al șasezecilea secol, socotit dela acel timp. Acest

¹ Ce presupunere pentru unitate și armonie între copiii oamenilor a creat Dumnezeu la început ? și cum a fost înlăturată ?

² Prin ce ar fi rămas unită familia omenească perfectă ? Care regula cu privire la iubire s'ar fi referit atunci la ea ?

³ a) Care principiu nu trebuia pierdut din vedere, din cauza unei lumi noi neimpărțită, pacinică ?

b) Ce o lucrul ce putete desbinătoare, și cine face această murturisire ?

adevăr să nu-l batjocorim ca prea elementar numai de aceea pentrucă este atât de simplu și să cugetăm, că nu stă la înălțimea veacului al douăzecilea, foarte instaurat, progresiv, filozof in așa numita „eră a cereșului”. Închinarea unită a singurului Dumnezeu adevărat, viu, pe care toate scrierile sfinte il fac cunoscut ca Iehova, este presupunerea de bază pentru o lume nouă reimpărțită, pașnă. Prin religie, sau prin „mai multă religie” decât cum a existat pe pământ in cei șase mii de ani trecuți, popoarele și inapoi națiunile nu vor fi împăcate laolaltă și oamenii nu vor fi aduși inapoi la armonie cu Dumnezeu, cu singurul Izvor al vieții. Toți gânditorii sinceri admit, că religia și-a jucat rolul de a menține desbinarea dintre oameni. Și acum vine ca preot cunoscut, un preot bătrân al bisericii Riverside din New-York și face in public aceeaș mărturisire. Pe lângă aceasta arată și deosebirea dintre religie și creștinism, închinarea lui Dumnezeu învățată de Christos Isus. Duminecă, in 29 Septembrie 1946, a ținut acest preot, in biserica arhiplină, o predică, despre care „Times” din New-York din ziua următoare a raportat între altele: „Dr. Fosdick a asigurat, că speranța pentru creștinism depinde acum de aceea, de a explica lumii adâncimile cauzelor primare ale evangheliei, și a zis, că in ziua de astăzi religia, care ar trebui să unească neamul omeneșc, in loc de aceasta dezbină omenirea și contribue la mai mare zăpăcelă in lume”. „Făcând aluzii la revoltele de curând din India, a zis: 'Lumea este cu siguranță un haos; și că ea este un haos, nu se trage numai dela politică, dela naționalism, dela imperialism și dela toate forțele nedivine, ci din nenorocire, și dela religie'”. — „Times”, New-York 30 Septembrie 1946.

⁴ Ceea ce spune acest preot al religiei este in mod evident adevărat, că alți preoți nu îndrăznesc să o tăgăduiască, indiferent că sunt protestanți, evrei sau catolici. Prin stările, cari există inlăuntru și in afara creștinătății, se vedește pretutindeni că adevăr, că Iehova Dumnezeu, Atotputernicul făcător de pace, își reține pacea dela această lume ajunsă in dezordine și dela instituțiunile sale politice, comerciale și religioase. Este El atunci răspunzător pentru războaiele și necazurile ei și pentru suferințele poporului ? Nu; ci pe Satan Diavolul, pe „Dumnezeul acestei lumi”, trebuie făcut răspunzător pentru aceasta. După cum s'a explicat a-

⁴ Dacă Dumnezeu își ține pacea departe de această lume, cum de nu este răspunzător pentru războaiele și necazurile ei și pentru suferințele omenirii ?

deseori în revista prezentă, în „Turnul de Veghere”, și s'a dovedit biblic și s'a întărit prin dovada faptelor, în anul 1914 a avut loc în ceruri nașterea împărăției lui D-zeu, care este supusă Regelui Său uns Christos Isus. După aceea s'a încins, sus în ceruri, o luptă împotriva dușmanilor guvernului teocratic nou născut. Acest război, care s'a început în anul 1914, a dus la o înfrângere complectă a lui Satan și a cetei sale nevăzute de demoni; așa zicând, ei 'au fost aruncați pe pământ', și de atunci cercul lor de activitate este mărginit la sfera pământului. De aceea a răsunit în cer o voce, care conform raportului profetic din Apocalips 12: 10-12, a zis: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos... De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s'a pogorît la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. Aceasta arată, că Dumnezeu nu apără lumea aceasta de necazurile, pe cari le aduce Satan.

⁵ Atât timp, până când acest Satan, Diavolul, nu este legat de Regele lui Iehova pentru durata stăpânirii de o mie de ani a lui Christos Isus, nu va fi între omenirea generală unitate și pace, indiferent cât de înfrigorat vor fi auri împreună planuri pentru aceasta politicienii, bărbaii marelui capital, milităria, reformatorii sociali și preoții religiei. Satan Diavolul nu este numai interesat la aceea, de a împinge omenirea tot mai departe și mai departe dela Iehova Dumnezeu și dela Regele său Isus Christos, prin faptul că o amărăște prin suferință și nenorocire, ci el se mai străduiește disperat să turbure pacea și unitatea fraților lui Christos pe pământ, împotriva cărora a ridicat încontinuu, zi și noapte, învinuiri mincinoase înaintea lui Dumnezeu. Acuza lui Satan Diavolul împotriva fraților lui Christos de pe pământ a sunat, că niciunul din ei, după ce Satan îi va încerca și prizoni temnic, nu va mai ține la neprihănirea sa înaintea lui Dumnezeu și nu va mai interveni în favorul supremației universale și a împărăției lui Dumnezeu. Acoastă învinuire a fost firește dovedită ca greșită de către aceia, cari exercită creștinismul în mod credincios; pentru că ei, după cum se exprimă Apocalips 12: 11, „l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”.

SINGURA ORGANIZAȚIUNE VĂZUTĂ LA PĂCII

⁶ Pe pământ nu există numai o singură organizație văzută, în care ar trebui și trebuie să domnească pace și unitate și unde într'adevăr acesta este cazul. Aceasta este organizația învinuită pe nedrept a fraților lui Christos. Ei șin tare la faptul, că au fost răscumpărați cu sângele lui Christos Isus și nu-și mai aparțin lor înșiși, și că de aceea este datoria lor să servească pe acela, care i-a răscumpărat în felul acesta, adică pe Dumnezeu, și nu pe oamenii acestei lumi. Ei roștesc în public cuvântul lor de mărturie și se dovedesc pentru Iehova Dumnezeu ca martorii Săi, ca-și Fiul Său Isus, Mielul. Ei nu-și bat capul cu aceea, dacă activitatea aceasta îi

⁵ La cari fapte este întorșat Satan acuma? și cum a fost dovedit de către creștini ca învinuirii mincinoși?

⁶ Care este singura organizație văzută a unității și a păcii? și pentru ce este necesar pentru ea, ca să ocrotească și să o păzească Dumnezeu?

face să-și piardă viața omenească. Ei nu se lasă forțați de stăpânirea de groază a lui Satan, ca să se devoteze organizației sale lumești, ceea ce ar fi cazul, dacă ar tăgădui sângele lui Isus și și-ar înceta mărturia ca Martori ai lui Iehova. Ei se agață de organizația teocratică a lui Dumnezeu, care este femeia lui Dumnezeu și mama lor. Impotriva astorfel de copii ai femeii lui Dumnezeu poartă Satan, dușmanul lui Dumnezeu, de aceea război, după cum citim: „Când s'a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care a născut copilul de parte bărbătească (guvernul nou). Și balaurul mâniat pe femeie, s'a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și șin mărturia lui Isus Christos”. (Apoc. 12: 13, 17). În timp ce Atotputernicul Dumnezeu nu ocrotește lumea aceasta de Diavolul răutăcios, ocrotește și apără organizația rămășiței credincioase a fraților lui Christos de atacurile dușmănoase ale lui Satan Diavolul.

⁷ Puterea fricii de ceea ce amenință să izbucnească pe pământ, împinge pe conducătorii politici, comerciali și religioși ca să intervină energic pentru unitatea și pacea acestei lumi. Dacă cu ajutorul descoperirii, pe care ne-o dă cuvântul lui Dumnezeu, aruncăm o privire înapoi a scenei lumii vizibile, atunci vedem, cum Diavolul și demonii săi — cărora le este cunoscut, că le rămâne numai puțin timp — strâng laolaltă pe toate națiunile și pe conducătorii lor, într'o linie de front comună, împotriva împărăției lui Dumnezeu și a Domnitorului Său, împotriva Fiului lui Dumnezeu. În sentimentele lor față de această împărăție ei nu sunt pașnici, ci sunt porniți ca să lupte pe câmpul de război al Armagedonului, până la extrem. (Apoc. 16: 14-16). În fața unei astfel de împotriviri unite a lumii în contra împărăției lui Dumnezeu, și sub presiunea războiului, pe care îl poartă Balaurul, Diavolul, împotriva lor, membrii rămășiței credincioase, trebuie să fie cu foarte multă băgare de seamă la pace și unitate în rândurile proprii. Potrivnicul viclean este pornit la aceea, să conturbe organizația văzută a rămășiței lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu l-a împiedecat ca să nimicească pe membrii rămășiței în ultimul război mondial, caută acum să sfarme organizația lor și prin aceasta să-i oprească dela urmarea comună a poruncilor lui Dumnezeu și dela punerea comună a mărturiei pentru numele și împărăția lui Dumnezeu. Isus Christos însă le-a încredințat acum această mărturie pentru vestire.

⁸ În străduința sa pentru slăbirea și dizolvarea organizației, Satan face ca anumiți creștini după aparență, să fie umpluți de un spirit de cugetare și lucrare independentă. El îi îndeamnă să pășească în public și să declare, că Iehova Dumnezeu nu are pe pământ o organizație a poporului Său unitară strânsă, care s'ar putea cunoaște, și pe care o întrebunțează ca servul Său ales, ca să nutrească pe ai Săi, spiritual, cu adevăr prin acest serv și să le dea îndrumări, cum pot servi cu folos pe Dumnezeu ca unitate strânsă. Aceia, cari au astfel de idei potrivnice organizației, numesc aceasta „îmbătărare de cap cu canalul”, dacă ne ținem de organizația lui Dumnezeu pentru servii Săi. Ei recomandă ca poporul consacrat al lui Dumnezeu să fie supus fără legături sau vre-o formă oarecare de organizație; fie-

⁷ Pentru ce este necesar ca rămășița, având în vedere dezvoltările lumii, să fie cu foarte multă luare aminte la pace și unitate în rândurile sale?

care separat are de a hotări pentru sine, cum poate servi pe Dumnezeu, și să fie cu totul liber, să meargă ici și colo și să caute hrană spirituală, oriunde găndește că o va găsi, scoțând fără deosebire din toate izvoarele sau canalele, și apoi fiecare trebuie să judece dacă este vorba de adevăr și de „hrană la timp” sau nu. Ei vorbesc despre aceea, că luați ca indivizi, ei înșiși sunt astfel de canale ale adevărului divin, tocmai așa de bine cum poate fi altcineva sau vreo altă organizație. Dumnezeu i-a ales în mod deosebit ca indivizi singuratici spre a oferi adevărul prezent. După cum spun ei, canalul recunoscut de ei mai demult a tăgăduit pe Domnul, așa că din el, sau prin el, vocea Domnului nu mai poate fi auzită și de aceea servii consacrați ai lui Dumnezeu să se desfacă de către el și să caute pentru ei înșiși canale noi.

⁹ Toate acestea au de scop să rupă legăturile între toți membrii organizației lui D-zeu, pentru ca să se împărștie și să se bazeze pe aceea, că D-zeu, Domnul, îi va conduce în mod direct sau personal, fără ca o organizație să-i lege laolaltă pe toți ca frați, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, și anume după o măsură, un țară în credință, în speranță și în acțiune. Dacă în felul acesta nu au niciun fel de legătură organizată, oferă potrivnicului și hoardei sale o țintă ușoară, așa că îi poate prinde unul după altul și îi poate ucide cu săgețile sale de foc. Toți, cari au grijă de siguranța lor spirituală, se vor împotrivi unor astfel de concluziuni distrugătoare, cum sunt prezentate de către bărbați, cari caută să atragă bărbați după ei. Ei vor păstra privirea pentru organizațiunea teocratică a lui Iehova lîmpede și neturburată, pentru ca din partea lor unitatea să fie păzită.

¹⁰ Toți oamenii laolaltă formează o singură familie omenească. Ei formează, așa zicând, un mare organism omenesc, sunt un trup și un sânge. Ceea ce strică unui membru, firește este stricăcios pentru toți. Neglijarea sau apăsarea unui singur membru, duce, în cele din urmă, la păgubirea întregii omeniri ca corporațiune. Că omul n'a voit să priceapă aceasta, îi aduce în ziua de astăzi urmări groaznice. De aceea este cu totul potrivit, că apostolul compară adunarea urmașilor lui Christos cu un corp omenesc perfect. El voiește să illustreze prin aceasta, că această corporațiune de creștini sub capul său, Isus Christos, trebuie să fie unită. Prin faptul că compară această corporațiune de creștini cu cel mai minunat organism, pe care îl cunoaște omul, adică cu un corp omenesc, apostolul arată, că Iehova Dumnezeu are o organizațiune vizibilă, și că această organizațiune vizibilă trebuie să se compună din poporul Său consacrat, al cărui cap este Isus Christos. Lasă pe dușmani și pe cei independenți, cari se conduc ei înșiși, să numească aceasta, dacă voiesc, „îmbătărare de cap cu canalul”; Biblia arată în tot cazul, că Iehova Dumnezeu a uns pe acest trup al lui Christos și numai pe el singur, cu spiritul Său sfânt. Prin el își conduce lucrarea pe pământ. Lui, și numai lui, i-a dat, prin Isus Christos, darurile Sale ale spiritului. Pentru confirmarea acestui adevăr nu trebuie decât să examinăm argumentările apostolului în diferitele sale epistole către adunările organizate de creștini din timpul său.

⁸ Cum se porvește Satan acum de anumiți creștini aparanti, în străduința sa, ca să alăboască și să dizolve organizațiunea?

⁹ Toate acestea la ce sîntesc? și ce vor face aceia, cari au grijă de siguranța lor spirituală, în privința aceasta?

¹⁰ Ce orată apostolul despre organizațiune, asemănând adunarea creștinilor cu un trup omenesc?

¹¹ Adunarea din Corint a fost întemeiată de Pavel, și în epistola sa către ea, zice: „În ce privește darurile duhovnicești, frașilor, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceți la idoli cei mulți, după cum erați călăuziți”. (1 Cor. 12:1, 2). Astfel de idoli, cari nu erau capabili să vorbească, Iehova Dumnezeu nu i-a întrebuițat ca niște canale, pentru ca să împartă daruri spirituale. Astfel de chipuri nu au posedat capacitatea ca să vorbească, să vadă sau să învețe, și n'au putut dărui păgânilor neștiutori, de cari au fost adorați, niciun fel de daruri spirituale, pentru ca să rostească adevăruri sau profeții, sau să vorbească în limbi străine. Dumnezeu dăruiește spiritul și daruri spirituale, prin Isus Christos. „De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: Isus să fie anatema! Și nimeni nu poate zice: Isus este Domnul, decât prin Duhul Sfânt”. (Versetul 3). Spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu, nu lucrează fără înțeles sau fără armonie cu sine însuși. El nu face pe unul să spună, Isus să fie blestemat, și pe altul, Isus este Domnul și Invățătorul. Orice spirit sau orice putere împingătoare, care face pe cineva să rostească un blestem asupra lui Isus, trebuie să vină deci dela potrivnicul lui Dumnezeu, dela Diavolul; pentru că spiritul lui Dumnezeu este unul care unește, unul care este în armonie cu sine însuși. Spiritul Său este sfânt și de aceea îndeamnă pe creștini să mărturisească pe Fiul sfânt al lui Dumnezeu, Isus, ca Domnul, care i-a răscumpărat cu sângele Său prețios, cu jertfa Sa ca om. Acest spirit al lui Dumnezeu favorizează și menține unitatea între toți aceia, asupra cărora lucrează.

¹² Dacă dela Iehova Dumnezeu prin singurul Său Mijlocitor, Isus Christos, vine unul și acelaș spirit, ca putere care mână, poate că tu întrebi acum, cum se face că creștinii totuși isprăvesc lucruri diferite. Pentru ce nu-i face spiritul lui Dumnezeu capabili pe toți pentru unul și acelaș lucru? Apostolul răspunde: „Sunt felurite daruri, dar este acelaș Duh; sunt felurite slujbe, dar este acelaș Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaș Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecareia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora (tuturor). De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiaș Duh; altuia credința, prin acelaș Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaș Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia deosebirea duhurilor; altuia felurite limbi și altuia, tălmăcirea limbilor”. — 1 Cor. 12:4-10.

¹³ Felurimea darurilor și puterilor spirituale, cum sunt date diferiților creștini, nu vorbește împotriva faptului, că asupra lor a tuturor este numai acel unul Dumnezeu și numai acel unul Domn, Isus, care este Căpetenia lor, numit de Dumnezeu, și unul și acelaș spirit, adică aceeaș putere activă dintr'un singur izvor divin. Nu toți creștinii au avut darul minune al vorbirii în limbi străine; dar aceasta nu înseamnă că acelora cari n'au posedat acest dar al vorbirii în limbi, le-a lipsit spiritul lui Dumnezeu. Darul vorbirii în limbi nu a fost singurul semn ca dovadă, că cineva a fost primit de Dumnezeu și de Christosul Său și a avut spiritul lui Dumnezeu. Și că

¹¹ Cum orată Pavel foștilor adoratori ai idolilor mulți, că spiritul lui Dumnezeu nu este unul care nu este în armonie cu sine însuși?

¹² Ce fel de daruri felurite descrie Pavel ca lucrul următor? Prin ce, spune el, că se fac toate acestea?

¹³ Pentru ce nu este felurimea darurilor și puterilor o cauză de nouă și ciocniri?

martorii consacrați ai lui Dumnezeu, nu vorbesc și propovăduiesc într'un mod supranatural în limbi străine, nu înseamnă prin urmare, că spiritul lui Iehova n'ar fi fost turnat asupra lor acum, în zilele din urmă. (Ioel 2: 28, 29). Acele daruri ale vorbirii în limbi și ale vindecării au fost împărțite cu deosebire prin cei doisprezece apostoli și au încetat odată cu moartea lor. (Fapte 8: 14-20; 10: 44-47; 19: 6; Rom. 1: 11). Totuși spiritul, puterea activă a lui Dumnezeu, se poate manifesta în mod foarte felurit, conform scopului sfânt al lui Dumnezeu. Diferite feluri de manifestări ale spiritului nu îndreptățesc deci la concluzia, că ele lucrează unele împotriva altora și trebuie să conducă la nemurire și la ciocniri. Ele trebuie să servească tuturor creștinilor spre folos, cari au fost unși cu unul și același spirit al lui Iehova al lui Dumnezeu.

¹⁴ Nu creștinul însuși își alege un dar deosebit al spiritului. Dacă această alegere ar fi lăsată în seama fiecărui creștin, atunci probabil că ar fi dintr'un fel de daruri o prisosință sau o măsură prea mare în comparație cu celelalte feluri, și aceasta ar duce la nepotrivire și la lipsă artificială în alte daruri valoroase. Iehova însuși ia dispoziții pentru accia, cari îi sunt consacrați prin Christos, și decide, cari daruri se dau fiecăruia în parte prin spiritul sau puterea Sa activă și cui trebuie împărțite. În acest înțeles zice Pavel: „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum vrea”. — 1 Cor. 12: 11.

O ORGANIZAȚIUNE CA CORPORAȚIUNE UNITĂ

¹⁵ Unul și același spirit al singurului Dumnezeu poate lucra asupra singurei organizații-corporațiune divine în așa fel, încât prin membrii activi ai organizației se manifestă în diferite feluri. Cum este aceasta posibil? Apostolul o ilustrează. Toți membrii organizației sunt unși de același spirit al lui Dumnezeu. „Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Christos, și care ne-a uns, este Dumnezeu”, scrie Pavel către frații săi din Corint. (2 Cor. 1: 21). Titlul *Christos* înseamnă *uns*; și așa sunt toți membrii acestei organizații sub capul lor, Christos Isus, membri ai cetii, ai adunării, sau ai trupului lui Christos. Prin spiritul lui Dumnezeu sunt unși pentru serviciu, cum a arătat apostolul mai înainte. După această clarificare, Pavel continuă explicația sa, și zice: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toată mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, — tot așa și Christos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr'un singur Duh”. — 1 Cor. 12: 12, 13.

¹⁶ Nu există un organism mai strâns și mai bine legat, care ar lucra mai armonic decât corpul omenesc. Cu un astfel de corp trebuie asemănată ceata lui Christos sub capul ei, Isus; ea este prin urmare o organizație unită. Ea trebuie să rămână unită între ea și să aibă pace înlăuntrul său, pentruca să poată trage folos din toate felurile serviciilor ale membrilor săi. Că mulți membri individuali fac servicii, cari de felul lor sunt diferite unele de altele, nu înseamnă, că organizația cu Isus ca cap nu este un singur trup, tot așa de puțin cum organismul omenesc din cauza diferitelor da-

torii ale fiecărui membru individual al acestui trup nu devine un talmes-balmeș de părți deosebite ce nu se potrivește unele cu altele, cari ar fi despărțite de o altă, nu ar sta în legătură ce se poate vedea unele cu altele și nu ar avea o destinațiune dela început. Nu: trupul are diferite membre și părți, cari corespund unei vești pe pământ și cari fac capabil la stăpânire peste creațiunea animalică joasă. Ca întreg, cu un singur cap și cu puterea de viață proprie a sa, în același singur sânge, ca hrană pentru trup, el formează un suflet. Tot așa este și cu organizațiunea divină a creștinilor unși. Ei sunt supuși lui Isus, capului lor, și după număr sunt mulți membri pentru diferitele servicii și datorii; totuși Dumnezeu i-a lăsat să-și ia înrânși același spirit, aceeași putere de acțiune, care vine dela izvorul de putere, Iehova Dumnezeu, și li se revarsă prin capul lor comun, Isus Christos. Deși ei dela început au fost sau iudei sau ne-iudei, sclavi sau liberi, bărbați și femei, toți au fost umpluți cu acest spirit, pentruca formează o organizație unitară sub un cap comun.

¹⁷ Felurimea și varietatea serviciului nu are un efect desbinător între ei; mai curând îi leagă același spirit. Toate serviciile sunt spre folosul tuturor membrilor organizației, conlucrează la realizarea singurului scop, mai presus de toate, al organizației, care constă din îndeplinirea însărcinării de serviciu, pe care a primit-o Isus, capul organizației, la ungeră. Sa cu spiritul lui Dumnezeu, adică: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M'a trimis să vindec pe cei cu inimă zdrobită să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un un-delemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh măhnit, ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, spre slava Lui”. — Isă. 61: 1-3; după Luca 4: 16-21 Isus se referă la aceasta.

ATĂRNAREA MEMBRILOR UNII DE ALȚII

¹⁸ Pentru fiecare membru în trupul lui Christos, Iehova Dumnezeu găsește un serviciu, pentruca să se facă folositor, și de aceea unge pe fiecare membru cu spiritul Său sfânt, adică cu puterea Sa activă. Cugetându-se la acest fapt mângâietor, niciunui membru al trupului nu i se va părea că el este așa de inferior încât nu se va privi ca aparținând la trupul lui Christos, numai pentruca partea sa la serviciul lui Dumnezeu, nu este așa de distinsă, sau nu este de o așa mare însemnătate. Că Pavel, ca un membru apostol în corporațiunea conducătoare în biserică, a declarat: „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea”, și: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere”, nu înseamnă, că femeile, cari sunt devotate lui Dumnezeu și sunt unse cu spiritul Său, nu ar fi o parte a trupului lui Christos, sau că nu li s'ar fi încredințat și lor în El un anumit serviciu. (1. Tim. 2: 11, 12). Spre a întâmpina o astfel de părere descurajatoare și desbinătoare, apostolul a scris mai departe, spre ilustrare, referindu-se la trup: (continuare în Nr. viitor)

¹⁴ Cine hotărăște despre darul darurilor spirituale? și pentruca așa?

¹⁵ Ce formează acești creștini pe baza ungerii lor? și pentruca sunt unși?

¹⁶ Cum se asemănă ceata creștinilor cu un corp omonesc?

¹⁷ Căru bine și scop comun servesc toate serviciile?

¹⁸ Pentruca să nu se pară niciunui membru că este așa inferior, încât să cugete că nu aparține trupului? și cum ilustrează aceste

TEXTE ȘI COMENTARII

9 August

Involesc această mărturie, peccățile aceste descoperire, între
ucenicii Mei. Eu nădăjduiesc în Domnul. — Isa. 8:16, 17.

Martorii lui Iehova întorc urechi surde față de propaganda poliți-
că și religioasă, care împinge popoarele în prezenta conspirație mon-
dială. Ei dau atenție deosebită mărturiei și legii, pe cari Domnul
D-zeu le-a pregătit pentru ucenicii Regeului Său uns în aceste zile.
Mărturia lui Iehova prin Isata, cu privire la toate aceste lucruri,
și legea Sa de acțiune, spre a conduce pașii noștri când aceste
lucruri se adevăresc, au fost în mod credincios păstrate pentru noi.
Ele au fost invelitate și sigilate ca o comoară exclusivă a martori-
lor Săi sub Christos. Creștinătatea nu ține și nu pricepe asemenea
lege și mărturie. Deaceia Martorii lui Iehova sunt singurii acum
găsiți făcând de cunoscut asemenea lege și mărturie tuturor nașiu-
nilor ca o mărturie. W. 15. 10.

10 August

Imi voi implini juruințele făcute Domnului. — Ps. 116:18.

Dacă acum Dumnezeu vrea să consacreze pe cel ce crede
prin ungerea lui cu spirit, spre a fi rege și preot cu Christos, este
ceva ce Dumnezeu hotărăște. Credinciosul botezat nu poate să
exercite nici o alegere. El nu pune vreo condiție de o mână eră
egoistă înaintea lui Dumnezeu, ci se supune pe sine să facă orice
ar putea fi voia lui Dumnezeu în viitor pentru el. Dacă acum Dum-
nezeu nu vrea să consacreze pe cel ce crede ca să fie în clasa
cerească a împărăției cu Christos, atunci Domnul Dumnezeu va
descoperi aceasta unuia ca acesta, iar el se va inclina voinții
vine și va fi bucuros să servească pe Dumnezeu pe vecie, în spe-
ranța vieții vecinice pe pământ în împărăție. Consacrarea perso-
nă nu este scadentă la vreo dată oarecare, ci este pentru vecie
și nerevocabilă. Nec executarea acesteia cu credincioșii, va rezulta
în nimicirea celui în cauză. Fînd odată făcută, consacrarea nu
necesită nicio reînnoire, pentru că obligațiunile ei asupra noastră
sunt născute. Îndeplinirea credincioasă a consacrării noastre, înseamnă
vieță vecinică în minunata lume nouă a dreptății. W. 15. 2.

11 August

Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va
fi pentru stînca inimii mele și partea mea de moștenire. —
Ps. 73:26.

Însărcinarea Martorilor lui Iehova, transmisă prin spiritul Său
nevăzută, este că el trebuie „să vindece pe oși cu inima zdrobită”,
prin cuvântul lui Dumnezeu. Lor le este poruncit: „Întăriți mâinile
slăbănogite, și întăriți genunchii cari se clatină. Spuneți celor slabi
de inimă: Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeu vostru, răz-
bunarea va veni, și vă va mântui”. — Isa. 35:3, 4; Evrei 12:12,
13. Noi suntem în măsură să împlinim această îndatorire destinată
în folosul altora deoarece noi ne încredem în Dumnezeu și în cu-
vântul Său, și suntem prin urmare tari. Stabilind uriașa putere și
forțe unite ale dușmanilor noștri, demoni și oameni, și apoi în a-
fară de aceasta, privind la brațul nostru slab de carne și la mi-
cimea numărului nostru comparativ, inimile noastre s'ar topi înăun-
tru nostru. Dar privind la Iehova Dumnezeu, noi suntem incre-
dători în cunoștința și iubirea noastră de El. W. 1. 1.

12 August

Toate aceste lucruri le-a pus în mâinile lui Aaron și în mâinile fi-
ilor săi, și le-a legănat într-o parte și într-alta, ca dar legănat în-
aintea Domnului. — Lev. 8:27.

Moise, evident, și-a pus mâinile sub cele ale preoților, în timp
ce au legănat încoace și înapoi înaintea Domnului, părțile jertfei
de închinare. În armonie cu acest chip, Christos Isus, ca Mare
Preot, a fost pus să aducă lui Dumnezeu, valoarea prețioasă a
jertfei Sale; și tot ce a fost legat cu această jertfă, le-a legănat
în aducere continuă înaintea lui Iehova Dumnezeu. În tablou au
fost legănați, în felul acesta gîrșimea și organele de importanță
vitală, ale berbecușului pentru așezare în slujbă. Aceasta a preum-
bit că Isus în împlinirea ofiului Său de Preot, în care a fost
pus pe pământ, și-a adus jertfa cu zel arzător, prin faptul că și-a
făcut îndreptate mințile, cugetul Său sănătos, curat, și năzuințele
Săe spre ceace, în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu, a împlinit
ca datorita Sa, El a servit pe Dumnezeu cu puterea umărului Său

mai bun. Pentru credincioșia aceasta, „domnia se va odihni pe u-
mărul Lui”. — Isa. 9:6. W. 15. 6.

13 August

Dumnezeul nostru vine și nu tace. Inaștea Lui merge un foc
mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. — Ps. 50:3, A. S. V.

De la 1918 d. Chr. Iehova n'a mai tăcut. În decursul timpului
tăcerii Sale, înainte ca Solul și Regele Său să vină la templu în
1918, făcării din „creștinătate” au săvârșit anumite fapte vred-
nice de pedeapsă. Ei au căutat să se convingă pe ei înșiși, că tă-
cerea lui Dumnezeu a însemnat aprobarea Sa a fărâdelegilor lor
religioase. Ruperea tăcerii Sale înseamnă, că El, prin Solul Său
în templu, și prin rămășița credincioasă a Martorilor Săi unși de
pe pământ, transmite vestea Sa de judecată. În timpul când Dum-
nezeu își execută judecările nimicitoare împotriva nașiuilor, în
războiul Armagedonului, va aduce forțele sale de nimicire la
luptă întocmai ca un foc mistuitor; și împrejurul Lui va fi o fur-
tună puternică, când își exprimă mânia împotriva făcării lor re-
ligioși. W. 1. 7.

14 August

Tovărășiile rele stăcă obiceiurile bune. — 1 Cor. 15:33, A. S. V.

Inchinătorul curat și nepătat, în mod înțelept, va evita tovără-
șiile personale, trupești ale acelora din această lume. Mai mult
decît atât, el va veghea împotriva desvoltării oricărui simpatii în
minte și a prieteniei cu această lume prin urmarea în particular că le
și standardurile ei și prin încercarea de a introduce ascetena
tode în cerul poporului consacrat al lui Dumnezeu. „Gândiți-vă
la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. (Col. 3:2 *margin*)
Conformarea mintă cu această lume, va duce în cele din urmă
la acomodarea conduitei și deaceinea la asociere fizică cu lu-
mea. Lumea se dedă la fapte carnale, pentru că ea nu știe ce este
spiritul lui Dumnezeu. Lucrurile ei necurate și pătate, nu aparțin
unei adevărate închinări a lui Dumnezeu în duh și în adevăr. Ele
aparțin acestei lumi, dușmanului-lui Dumnezeu și împărăției lui.
Deaceia toți propovăduitorii împărăției lui Dumnezeu ar trebui
să înconjure asemenea lucruri lumești. W. 1. 9.

15 August

Păzește poruncile lui Dumnezeu, și eu mărturia lui Isus Christos. —
Apoc. 12:17.

În timp ce Isus era pe pământ El mărturisă sau puse mărturie
despre împărăția lui Dumnezeu, și acum această lucrare de mă-
rturisire, aceeași pe care a făcut-o El, a lăsat-o în urmă urmașilor
Săi să o facă. Aceasta duce la părtășia cu Isus Christos în pu-
nerea mărturiei, și despre aceasta se vorbește ca „mărturia lui Isus
Christos” sau „martorul lui Isus Christos”. (Apoc. 1:2, *Ro:h.*)
Unul din aceia care a primit o parte specială în această lucrare
de mărturie (*martyria*) era Pavel apostolul. În acest mod, atât
el cât și tovarășii săi creștini, s'au împărtășit cu Isus în lucrarea
de împăcare a păcătoșilor; cu Dumnezeu. (2 Cor. 5:18-20). Prin
aceasta ei au „mărturia lui Isus Christos”, adică aceeași lucrare
de mărturisire, pe care o avușese Isus Christos. Se face la porunca
lui Dumnezeu că ei dau această mărturie, pe care le-o incredin-
țează Isus. Deaceia, aceia cari dau mărturia, trebuie să fie Mar-
torii lui Iehova. W. 15. 11.

16 August

Tot așa voi veghea asupra lor ca să-i zidesc și să-i sădesc, zice
Domnul. — Ier. 31:28.

În anul 70 d. Chr. oștrii Romei au distrus Ierusalimul pentru
a doua oară și au pătruns apoi înaintea, pentru că să smulgă pe Is-
raeliți din țară și să-i împrăștie în toate țările Deaceia a trebuit
să vină o împănare completă a profetei lui Ieremia de mal sus,
o împănare în mare. Ea a și venit asupra rămășiței Martorilor lui
Iehova la acest sfârșit al lumii. De la 1919 au primit prin puterea lui
Dumnezeu „arși privilegii și ocaziunile lor spirituale. Intrucât
el s'au curățit de toată religia și de atunci încoace au luat parte
credincios la serviciul Său, Dumnezeu veghează asupra celor din
rămășiță pentru a le face înțelegat bine. Iehova Oștrilor, Dum-
nezeul lui Israel l-a „zidit” și l-a „sădit” pe pământ ca Martorii
Săi și deaceia nu-l va reuși dușmanul să smulgă, să dărâme și
să nimicească pe rămășița adoratorilor credincioși. Dușmanii înșiși
vor fi nimiciți în bătălia Armagedonului. W. 1. 8.

17 August

Scoală-te și șezi în capul oaselor... Desleagă-ți legăturile dela gât, fiindcă roabă a Sionului! — Isa. 52:2.

Așezată pe un scaun așa de mare, rămășița lui Iehova a Sionului, nu putea arăta cum se revine cu legăturile captivității în jurul gâtului ei. De aici porunca de mai sus. În supunere, rămășița Martoriilor lui Iehova, nu se lasă mai mult să fie condusă pretutindeni; unde puterile domnitoare ale Babilonului modern ar alege să o ducă. El nu lasă capii lor, cugetele lor, să fie robite de către religia, ideile, sau propaganda acestei lumi și prin aceasta să fie făcuți legați în serviciul acestei lumi condamnate și trecătoare. Ei nu-și mai pleacă înalt mult gâtul lor, sub impresia că autoritățile lumesti, cari luptă împotriva lui Dumnezeu, ar fi „stăpânirile înalte”. Cu libertatea folosirii capului lor, pe care cunoștința adevărului lui Dumnezeu le-a adus-o ei nu-și însușesc altă conducere decât aceea a lui Iehova Dumnezeu și a Regelui Său. Stăpânirile înalte în fapt și în adevăr. W. 1, 2.

18 August

„A învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit (prin asfel de suferințe), S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii vecinice.—Evrei: 5:8, 9.

Sub suferințe, Isus, în zilele vieții sale pământești, a dovedit o deplină ascultare față de Dumnezeu, asemenea căreia El nu a arătat niciodată înainte, în decursul timpului; de când Dumnezeu îl aduse în existență ca „începutul creațiunii lui Dumnezeu”. El a arătat astfel că avea calitatea sau demnitatea de încredere, la care Dumnezeu putea să-L numească. lucru pe care l-a și făcut. Și astfel, deasemenea, prin suferințe Isus se făcu destoinic pentru a fi Mare Preot al lui Dumnezeu. Dacă fiul lui Dumnezeu, pe cari El îi dăce în slava cerească, ar asculta de Christos Isus ca de Căpetenia mântuirii lor, ei trebuie să asculte sau să urmeze exemplul Său. Adică, ei trebuie, să sufere din mâna dușmanului pentru a să dovedească, după cum a făcut și Căpetenia lor, deplina lor supunere față de Dumnezeu. Pe nicio altă cale nu pot ei să devină deștolnici de a fi preoți împreună cu El. W. 1, 4.

19 August

Nu provocați la mânie pe conașii voștri, ei creșteți-i în mustrarea... Domnului. — Ef. 6:4.

Educație înseamnă creșterea copiilor, disciplină, învățtură, instruire. Asemenea educația și învățătura care o scrijeleşte, trebuie să fie „dela Domnul”. Aceasta diferă de trimiterea copiilor la școală publică sau particulară, spre a fi educați. Ea cuorinde ceva mai mult decât numai simola învățatură spirituală despre Domnul Dumnezeu. Ea cuprinde instruirea copiilor pentru serviciul lui Dumnezeu. Pentru această instruire copiii trebuie, fără înșelăciune, să fie făcuți să cunoască ceea ce este scris în cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Său arată motivul pentru asemenea instruire și un conștient dorință să ste motivul pentru toate. Dacă m'ntre sa doritoare de cunoștință poate primi motivări, dovediri satisfăcătoare atunci va fi mai dispus să conlucreze, pentru că atunci are pr'cepere pentru aceasta. El trebuie, prin urmare, să fie r'trit cu lautele cuvântului lui Dumnezeu, înțocmai ca oamenii mari cari sunt noi și tineri în adevăr. W. 15, 9.

20 August

Toți cei ce-au venit înainte de Mine, sunt hoști și tâlhari; dar oile nu ascultă de ei. — Ioan 10:8.

Isus a înțeles în mod evident că toți oamenii cari se pun înaintea adevăratului Păstor-Mesia și au venit în locul Său, și în numele Său și toți aceștia au încercat să fure oile Sale, să le atace, să le forțeze și să le facă pagubă. După traducerea Lutherworth Press din 1938, Ioan 10:8 sună după cum urmează: „Toți cei ce au venit în locul Meu, sunt hoști și tâlhari, dar oile n'au ascultat de ei”. Aostlia erau conducătorii religioși și preoți, cari au căutat să conducă oile. În loc să lase pe Christos Isus să le la în posesiune pe cele ale Sale. Fiind Fiul Devotat al Marelui Proprietar al oilor, Christos Isus a avut, firește, un interes sincer pentru binele oilor, pentru că reprezintă proprietatea și interesele Tatălui Său. Că El dă atenție dreaptă cerințelor, siguranței și binelui oilor, servește la justificarea numelui Tatălui Său, Iehova Dumnezeu. W. 15, 5.

21 August

Lăudați pe Iehova, toate națiunile. — Ps. 117:1, A. S. V.

Ar fi îndrăzneț de a chema toate națiunile la preamărirea lui Iehova, fără a le arăta mai întâiu motivul pentru aceasta. Deaceea această chemare d'la Psalmul 117:1 are nevoie de un sprijin puternic pentru mijlocirea de înțelegere și cunoștință de importanță vitală între toate națiunile, pentru ca să poată urma chemarea la preamărire. Psalmul 117 este pentru Israelii spirituali o împuernicire divină, de a transmite această învățatură necesară și cunoștință a celor, cari iau seama la chemare și o ascultă. Răspunsurile la întrebările cu privire la Iehova cuprind acea învățatură și cunoștință, la care are drept fiecare om, înainte de a putea aștepta dela el să urmeze chemarea și să se alăture preamării lui Iehova. Astăzi există necesitatea de a pune mărturie tuturor națiunilor din întreaga lume, cu privire la Iehova și la Guvernul Său mesianic, pentru ca oamenii să audă, să creadă vestea m'rașiei și să cunoască motivele bune, raționale, de a lăuda pe Domnul Dumnezeu. W. 15, 12.

22 August

Lumina celor neprihăniți arde voioasă, dar candela celor răi se stinge. — Prov. 13:9; Ad Amer. Trans.

Imediat după recoltarea grăului, se face deci între toate națiunile despărțirea „altor oi” de către „capre”. Aceasta are loc în decursul aceluiași sfârșit (sau aducerea la sfârșit împreună, *syn-teteia*) a lumii, în decursul căruia se face și secerișul grăului. Se observă aceasta cu deosebire dela 1931, deci la mai mulți ani după începutul secerișului „grăului”. Acum „alte oi”, împreună cu clasa „grăului”, fac ca să lumineze între toate națiunile lumina evangheliei slăvite despre împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. La încheierea definitivă a acestei aduceri la sfârșit a lumii, va fi arsă și cea din urmă neghină, împreună cu marele vrășnaș, cu Diavolul, care a semănat-o. Clasa „grăului” secerat, precum și „alte oi” ale Domnului, strânse în staul, vor trece cu viciaș acel timp de distrugere de foc. După aceea clasa „grăului” drept va intra în slavă cerească nevăzută. „Alte oi” vor primi binecuvântări pe pământ. W. 15, 8.

23 August

Și Eu Insumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. — Ioan 17:19.

Isus zise că El s'a sfințit pe Sine. Aceasta era partea personală a lui Isus în cauză, în conlucreare cu Dumnezeu, Tatăl Său. Isus se sfinți astfel pe Sine, întrucât răspunse la chemarea lui Dumnezeu și S'a păstrat pe Sine nepătat de această lume și separat de vreo împărțire cu păcătoșii. El se puse astfel pe Sine deoparte, spre a fi un canal sau Sol curat, prin care Dumnezeu să poată trimite adevărul trebuincios ucenicilor Săi. El studie, se rugă, se pregăti și se apucă să propovăduiască adevărul și nimic altceva decât tot adevărul cu privire la Iehova Dumnezeu și împărăția Sa. Isus deasemenea le dădu un exemplu credincios despre ceea ce înseamnă a fi sfințit lui Dumnezeu și astfel atât exemplul cât și cuvântul Său le-au ajutat în această privință. Din cauza acestei părți importante și de neînțăturat pe care El o împlinește în lucrare pentru noi și deoarece ea este dela Dumnezeu, dela care vin toate acestea, este scris: „Christos Isus, care a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”. — 1 Cor. 1:30. W. 15, 3.

24 August

Dați Domnului slava cuvenită numelui Lui | Inchinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte. — Ps. 29:2.

Diavolul se fălește într'un mod provocător, că poate să strice toată inchinarea la Iehova Dumnezeu. Ești și tu de aceeaș părere ca și Diavolul? Nu? Atunci fă pe Diavolul m'ncinos, prin aceea că-ți păzești inchinarea curată nestrictă și nepătată. Aceloș, cari vestesc acumă printre popoare că Iehova a început să domnească prin Regele Său Christos Isus, le este adresată porunca: „Inchinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte”. (Ps. 95:9, 10). Aceasta înseamnă o închinare înaintea lui Iehova, care nu este turburată prin obiceiul de ale lumii acestela. În ochii acelula, căruia ne închinăm, este frumos, să fim în felul acesta curați și despărțiți de lumea nesfântă. Și între oameni de blaz.

(Continuare în pag. 178)

Aprobat de cenzura centrală a presei